



Barbie's avontuur

Max de Lange - Praamsma

BARBIE'S AVONTUUR



MAX DE LANGE-PRAAMSMA

BARBIE'S AVONTUUR

Illustraties van Corrie van der Baan

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

Hoofdstuk 1

Het is november. En een echt grijze dag. De zon heeft zich helemaal niet laten zien. Gister was het mistig. Maar toen stond hij tenminste nog als een grote, witte maan boven de huizen aan de overkant. Nu heeft hij niet eens geprobeerd door het dikke wolkendek heen te breken. Hij begreep zeker wel dat 'm dat toch niet zou lukken en dat het enkel vergeefse moeite zou zijn. Maar intussen ziet alles er even triest en akelig uit. Het is echt een dag om heel vroeg de lamp aan te knippen, de gordijnen dicht te trekken, heel die sombere wereld buiten te sluiten en met een mooi boek in een gemakkelijk stoeltje bij de haard te kruipen.

Maar dan is daar tussen al dat grijs, als een echte verrassing, opeens iets vrolijks. Een klein meisje in een hel-geel jack met capuchon, dat ze op een lange, bruine broek draagt. Het lijkt wel of daar in de verte nu toch plotseling een zonnetje schijnt. Ze loopt helemaal alleen op de laan. Keurig aan de linkerkant van de weg. Dat hoort zo. Dat weet ze al best. Per slot is ze negen jaar en zit ze in de derde klas. En deze laan heeft geen trottoir. Alleen maar een zandpaadje achter de prachtige, oude bomen aan weerszijden. En die zandpaadjes zijn nat. Vanmiddag onder schooltijd heeft het een hele poos geregend. Eigenlijk is het nog maar pas droog.

Barbie heet ze. Barbie Verweys. Haar schoolvriendinnetjes zijn allemaal al thuis. Telkens weer is er één van het groepje, waarmee ze op stap is gegaan, met een vrolijk: „Goi,” of: „Tot morgen,” een zijstraat ingeslagen of een tuinpaadje opgelopen. Nu is zij alleen overgebleven. Ze woont het verst van school vandaan. Maar ze loopt geen stap vlugger dan daarnet. Je zou bijna denken dat ze helemaal geen haast heeft om thuis te komen. En dat nog wel met dit trieste weer. Maar dat kan toch zeker niet waar zijn. Nee, dat moet verbeelding wezen. Natuurlijk. Welk

kind dat op zo'n sombere namiddag uit school komt, heeft nu geen zin om naar huis te gaan. En om bij de warme kachel samen met moeder gezellig een kopje thee te drinken. En een koekje op te peuzelen. En alle belevenissen van de dag te vertellen. Om daarna fijn een spelletje te gaan doen. Of lekker te gaan lezen en alle kilheid daarbuiten helemaal te vergeten. En toch! . . . Het lijkt net of Barbie steeds langzamer begint te lopen. Zou ze dan echt niet . . .

Dan komen er opeens nog twee kinderen op de stille laan. Vanuit een zijstraat. Een heel eind achter Barbie. Een jongen en een meisje. Een tweeling. Dat kun je duidelijk zien. Want ze lijken op elkaar als twee druppels water met hun guitige, lichtbruine ogen en steile, blonde haren. En vooral niet te vergeten hun eigenwijze wipneusjes. Klaas Peter en Epke Deemter heten ze. En ze wonen samen met Barbie onder hetzelfde dak. In de Mr. Brongerslaan. Een veel nieuwere laan, die een eindje verder op deze oude laan uitkomt. Daar staan allemaal huizen, twee bij twee onder één dak. De voordeuren naast elkaar onder één en hetzelfde luifeltje. Over dat van de families Verweys en Deemter is een clematis geklommen, die in het voorjaar pronkt met honderden mooie, roze bloemetjes. Net zo snoezig! Die deuren zo vlak naast elkaar en onder hetzelfde luifeltje zijn reuze gezellig en reuze gemakkelijk ook, vinden Klaas Peter, Epke en Barbie. Ze zijn in een wip bij elkaar. En al regent het pijpestelen, vanwege het beschermende luifeltje komen ze altijd droog over ook nog. Ze hoeven zelfs geen jack aan te schieten. Nu, wat willen ze nog meer. Want ze zijn gezworen kameraadjes. Ze gaan wel niet op dezelfde school, maar dat mag niet hinderen, al zou dat natuurlijk nog fijner en nog gezelliger zijn. Maar daar is nu eenmaal niets aan te doen. Hun ouders hebben het zo beslist en daarmee uit. Na schooltijd is er nog tijd genoeg om samen te spelen. En dat doen ze. Nou, reken maar.

Klaas Peter en Epke hebben nog een jonger broertje van vier jaar, Dicky. En een klein zusje, Bernadetje, een wiegekindje.

Barbie is dol op hen. Op Bernadetje vooral. Zelf heeft ze geen kleine broertjes of zusjes. Alleen maar een grote zus, Toos. Die is al vijftien. En een nog grotere broer, Edu. Die is zestien en verschrikkelijk knap. Zij zelf is dus de jongste van de Verweysjes. Het nakomertje.

Barbie heeft er helemaal geen erg in dat ze niet langer alleen is. Ze loopt maar strak voor zich uit te kijken. Er kan zelfs nog geen glimlachje af voor de aardige koolmeesjes, die vlak voor haar langs naar een hulstboompje vliegen en daar een mezenbabbeltje beginnen. Het lijkt wel of ze ze niet eens ziet. Hoe kan dat nu toch. Barbie houdt juist zoveel van vogels en bloemen en dieren en noem maar op. Van alles wat er zo buiten in de natuur te zien is.

Maar Klaas Peter en Epke zien haar dadelijk. En zonder iets tegen elkaar te zeggen, beginnen ze als bij afspraak te hollen en te roepen: „Barbie! Barbie!! Barbie Verweys!!!”

Maar Barbie is zeker nog te ver af om hen te kunnen horen. Of ze is te veel in haar eigen gedachten verdiept. Hoe het zij, ze loopt in ieder geval rustig door en kijkt op noch om. Dus begint de tweeling nog harder te draven en te schreeuwen: „Barbie!!! Barbie!!!”

En dan opeens dringt het tot Barbie door dat haar naam geroepen wordt. Ze blijft prompt staan en draait zich met een ruk om. En op hetzelfde ogenblik begint haar daarnet nog zo sombere gezichtje te stralen. Is me dat ook eventjes een verrassing? Klaas Peter en Epke. En ze dacht nog wel . . .

Ze holt hen tegemoet. En nog voordat ze bij elkaar zijn, begint ze al: „Hoefden jullie toch niet met je moeder naar je tante? Jullie hadden gezegd . . .”

Klaas Peter en Epke schudden om het hardst met hun blonde kopjes.

„’t Is vandaag elf november, zie je,” zegt Klaas Peter dan.

„En daar hadden we niet aan gedacht, weet je,” vult Epke aan.

„Moeder ook niet.”



Barbie begrijpt er niets van. „Elf november,” herhaalt ze. „Nu, wat zou dat?”

„Wat zou dat?!” Klaas Peter en Epke zijn een en al verbazing.

Wat zou dat, vraagt Barbie nota bene. Net of iedereen niet weet . . .

„Dan is het toch zeker Sint-Maarten!” zeggen ze dan als uit één mond.

„O ja, natuurlijk.” Barbie zegt het een beetje beschaamd. Dat ze daar niet meteen op kwam. Dom, hoor. Nu ja . . .

Onwillekeurig haalt ze haar smalle schouder tjes even op. En haar frisse snoetje staat opeens niet langer blij. Zij kan nu toch immers niet meedoen. Haar lampion is verleden jaar stukgegaan. Zij wilde toen direct een nieuwe gaan kopen. Maar moeder zei: „Niks ervan, hoor. Je hebt er pas over een jaar weer een nodig. Als het weer Sint-Maarten wordt, doen we dat wel.” Maar nu is moeder . . .

Klaas Peter en Epke hebben er helemaal geen erg in dat hun vriendinnetje er opeens verdrietig uit ziet. Ze zijn intussen gedrieën weer verder gelopen en die twee zijn zo vol van het feest dat komt. Ze babbelen maar aan één stuk door over de pret die ze zullen hebben straks en de buit die ze hopen binnen te halen. „Weet je nog van vorig jaar? Toen hadden we alle drie precies tweeënvijftig cent.”

„Nou, en of. En vijf appels.”

„En drie sinaasappels.”

„En een heleboel pinda's.”

„En snoepjes.”

„En koekjes.”

Ze doen allebei zo hun best om maar niets van alles wat ze toen hebben gekregen te vergeten, dat ze helemaal niet op Barbie letten. Maar dan opeens, ze zijn dan al heel dicht bij huis, dringt het tot Epke door dat Barbie er niet aan meedoet. Dat ze helemaal niets meer heeft gezegd na dat ene: „O ja, natuurlijk.” Wat vreemd. En wat raar. Verleden jaar . . . Ze hebben toen toch alles met z'n drieën gedaan en . . .

Spontaan als ze is, flapt ze er meteen uit wat ze denkt en zegt een tikkeltje teleurgesteld en boos tegelijk: „Flauw, hoor, om

geen woord te zeggen. Vind je er opeens niets meer aan? Ga je vanavond soms ook niet mee? Vind je jezelf daar nu te groot voor?"

Maar het volgende ogenblik heeft ze daarvan spijt als haren op haar hoofd. Want Barbie begint te huilen en snikt: „Ik kan immers niet meedoen. Mijn lampion is toch zeker stuk. En moeder . . .”

Hoofdstuk 2

Barbie's moeder is ziek. Al wekenlang ligt ze in het ziekenhuis. En niet in het kleine, hier in hun eigen dorp. Dat zou natuurlijk ook wel erg zijn, want het is thuis vreeslijk ongezellig nu moeder weg is. Maar dan zou ze moeder toch veel vaker even kunnen zien. Misschien elke dag wel een klein poosje. Nu gebeurt dat alleen zaterdags of zondags. Dan hoeft vader niet naar kantoor en gaat hij met Edu of Toos of haar naar moeder, naar het ziekenhuis in de stad. Wel zesentwintig kilometer ver weg. Dat staat op de wegwijzer die ze altijd voorbijkomen als ze naar mamma gaan met de bus. Vader neemt hen eerlijk om de beurt mee. Vader zelf gaat iedere avond. En als hij 's een keer beslist niet kan, dan gaan Edu of Toos in zijn plaats. Alleen. Die mogen dat. Die zijn al groot. Zij niet. Haar vinden ze nog veel te klein om 's avonds in haar eentje in de bus naar die grote stad te reizen. Echt flauw, hoor. Want ze zou het best kunnen. En het ook wel durven. Ze weet precies welke stadsbus ze moet nemen vanaf het busstation in de stad. En ook bij welke halte ze moet in- en bij welke ze moet uitstappen om bij mamma in het ziekenhuis te komen. En in dat grote gebouw weet ze ook de weg. Niet overal natuurlijk. Maar wel naar de kamer waar moeder, samen met een andere mevrouw, ligt. Wat dacht je dan. Ze heeft haar ogen niet in haar zak! Niks, hoor. Ze heeft steeds goed opgelet. Ze zou alles eerlijk best alleen kunnen vinden. O heden, ja. Maar wat geeft dat. Ze mag niet. Punt. Uit. En een week duurt zo lang. En dat ene uurtje is altijd zo gauw om. Ze wil dan alles van de hele week aan moeder vertellen. Maar dat lukt niet. Nooit. Altijd denkt ze later: nu heb ik dat nog niet verteld of dat weer vergeten. Want al komt vader bijna elke avond bij moeder, vader heeft toch ook iedere keer weer van alles met mamma te bespreken. Natuurlijk schrijft ze moeder ook wel eens een briefje. Meestal een keertje midden in de week. Dat neemt vader dan

voor haar mee. Maar brieven schrijven vindt ze een moeilijk werkje. Ze kan het nog niet zo goed. Ze heeft er altijd heel lang werk mee en dan heeft ze nog maar een heel klein beetje van alles wat ze had willen vertellen geschreven. Nee, met mamma praten, dat is veel fijner. En dat gaat veel gemakkelijker. Dat is helemaal niet moeilijk. Dat gaat eigenlijk vanzelf. Maar ja, ze moet dat ene uurtje per week altijd met vader delen. Nu ja, niks aan te doen. Maar soms, soms komen er ook nog ooms of tantes of vriendinnen van moeder. En er mogen maar twee bezoekers tegelijk bij moeder zijn. Dan moet vader of zij naar de gang, totdat dat andere bezoek weggaat. Meestal zij. Want vader kent die mensen dan ook weer en moet ook even met hen praten. En zo'n kind heeft er toch niets aan om al die tijd bij die grote mensen te zitten, denken ze natuurlijk. Nu, daar vindt ze ook niets aan. Maar ze vindt het gewoon gemeen dat zij dan weg moet. Laten die mensen op een andere dag komen als zij er niet is. Ze heeft dat ook een keer gezegd. Zo boos was ze toen. Ze heeft erbij gestampvoet ook. Nu ja, het gebeurde ook al voor de tweede keer in datzelfde uurtje. Moeder, die nu altijd zo bleek ziet, werd vuurrood. Zo schaamde ze zich voor haar. En vader werd kwaad, nee, maar. Hij pakte haar bij de arm en zette haar pardoos op de gang. En met een paar verschrikkelijk boze ogen zei hij: „Schaam jij je niet, brutale meid. Er zijn een heleboel mensen die alleen op zaterdag of zondag op ziekenbezoek kunnen gaan, hoor je. Die het ook van die dagen moeten hebben. Wees blij voor je moeder dat ze haar wat van hun vrije tijd geven. Dat ze haar niet vergeten en haar komen opzoeken en haar fruit en bloemen en boeken komen brengen. En weet je wie die mevrouw is, die nu bij mamma zit en tegenover wie jij je zo onbeschoft hebt gedragen? Dat is de vrouw van mijn directeur. Het is geweldig dat ze moeder komt opzoeken. Begrijp je dat? Je vader werkt niet alleen bij haar man. We mogen dat wel waarderen en dat doen mamma en ik ook. En nu gedraag jij je zo. Of we je geen opvoeding geven. Ik schaam me over je. En moeder

doet dat ook. Dat heb ik wel gezien. Foei, Barbie. Maar nu houd je je koest hier. En je morrelt straks niet aan de deur en je kijkt ook niet om het hoekje, zoals je dat daarnet deed, toen de werkster bij moeder zat. Alsof je zeggen wou: „Schiet nou maar 's op. Nu heb je lang genoeg bij moeder gezeten. Nu is het mijn beurt weer.” Daar hebben moeder en ik ons zopas ook al aan geërgerd en voor geschaamd. En ik geloof beslist dat mevrouw Wijkstra daarom veel eerder is weggegaan dan ze van plan was. Maar nou ja, die kent je per slot en die is min of meer eigen met ons. Maar mevrouw Thomassen niet. Wat die wel van je moet denken.” En met de knop van de deur al in z'n hand: „Als je je nu niet netjes gedraagt, neem ik je voorlopig niet weer mee. Houd je dat voor gezegd, meisje.”

Een lange preek! Nou! Ze dacht dat vader nooit weer zou ophouden. Zo doet vader trouwens altijd als hij eenmaal begint. Vader wordt niet gauw boos en hij leest je ook niet vaak de les. Dat laat hij meestal aan moeder over. Maar als vader eenmaal boos op je is en tegen je van leer trekt, nou, berg je dan maar. Ze heeft toen niets meer gezegd. Niets meer durven zeggen. Stel je voor: voorlopig niet meer mee naar mamma. En vader meende het. Dat zag ze. En vader doet het ook als hij het eenmaal gezegd heeft. Nou, reken maar. Moeder niet altijd. Als je tegen moeder zegt dat het je zo spijt en dat je het echt niet weer zult doen en vraagt of je voor dit ene keertje dan toch nog mag doen, wat je voor je straf net verboden is, nou, dan laat moeder zich nog wel eens bepraten. Vermurwen, noemen Edu en Toos dat. Niet altijd, hoor. Lang niet altijd. Nee, soms. Maar vader niet, hoor. Nee. Nooit. Dat hoef je niet eens te proberen. En daarom . . . Maar ze is wel boos blijven kijken. En toen vader weer in de ziekenkamer verdwenen was, heeft ze lekker toch hardop gezegd: „En ik vind het toch gemeen, want mamma is mijn moeder. En ik heb er meer recht op bij mamma te mogen dan al die vreemde mensen. Als ze dat maar weten.” En toen heeft ze naar de deur van moeders kamer gekeken en haar tong

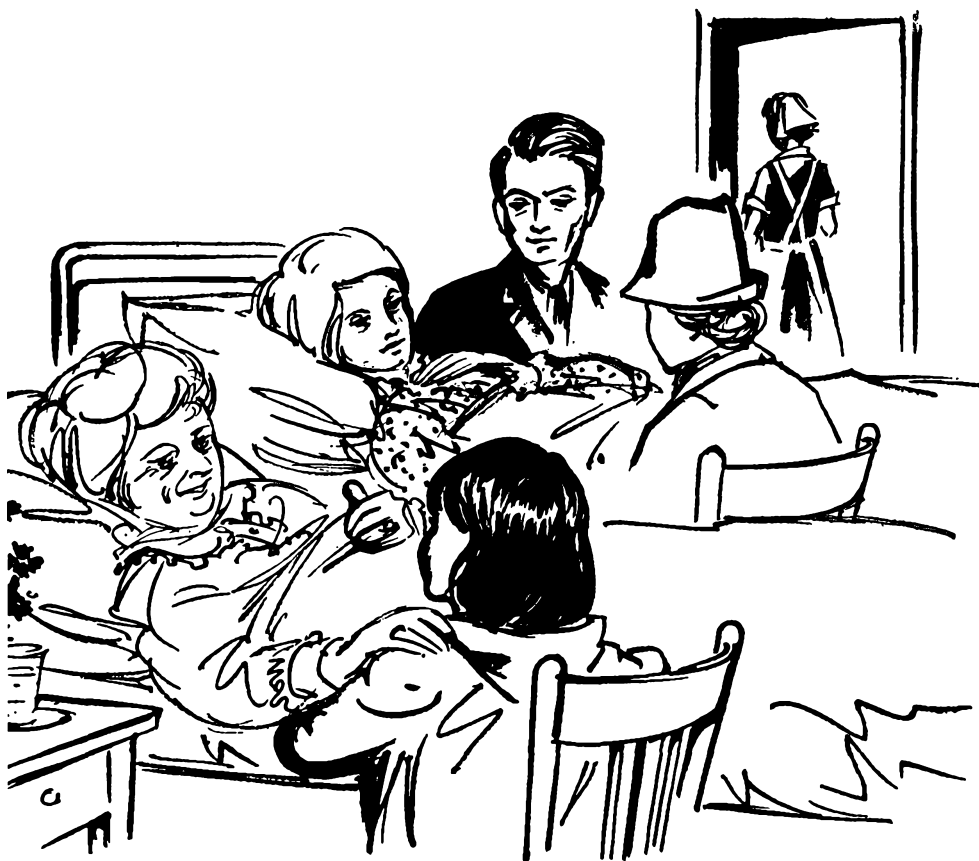
heel ver uitgestoken. O zo. Dat luchtte tenminste een beetje op. Een week later zou ze weer de kamer afgestuurd worden, omdat er ander bezoek kwam. Maar toen zei mevrouw Smid, die naast moeder ligt – een heel lieve oude dame met zilvergrijs haar en heel vriendelijke ogen – gauw: „Kom jij maar hier zitten, Barbie. Voor mij komt er vanmiddag toch niemand. Dan doen we net of jij bij mij op bezoek bent en kun je lekker bij je moeder blijven, wat jij.” Net zo aardig. En of het zo zijn moest: even later kwam er een zuster met thee voor mevrouw Smid en moeder. Net die grote kwaje, die zo streng kijkt en altijd zo heel precies op de tijd let en zo. Die kent hun hele gezin natuurlijk al lang, omdat moeder al zoveel weken in het ziekenhuis ligt. Niemand thuis mag haar. En moeder vast ook niet, al zegt ze altijd alleen maar: „Het is een heel flinke verpleegster.” Zij gelooft dat moeder een beetje bang voor die zuster is. Nu ja, als ze je ook geregeld moet helpen en prikken geven en zo. Dat kan ze echt wel begrijpen.

Nu keek ze heel vlug naar het bezoek en zei toen dadelijk en helemaal niet vriendelijk, zo echt commandeerderig: „Je moeder heeft al twee mensen op bezoek, Barbie. Jij moet naar de gang gaan.”

Ze wilde al opstaan, want eigenlijk is zij ook wel een beetje bang voor deze zuster, al wil ze dat natuurlijk niet half weten voor Edu en Toos. Maar mevrouw Smid legde rustig haar hand op haar arm en zei met een lief lachje: „Nu vergist u zich toch, zuster Van Duren, Barbie is op bezoek bij mij.” Met heel veel nadruk op dat mij.

Daar had zuster Van Duren natuurlijk niet van terug. Ze mompelde iets onverstaanbaars en verdween toen met een gezicht! Nou! Ze voelde zich natuurlijk lelijk genomen. Maar zodra ze de deur achter zich gesloten had, gaf mevrouw Smid Barbie een knipoogje en fluisterde samenzweerderig: „Hebben we 'm dat niet even fijn geleverd, Barbie, jij en ik?”

O, een schat vindt ze mevrouw Smid. Maar die zuster Van



Duren! . . . Een mispunt. Ja, een echte mispunt.

Maar nu is het elf november. Sint-Maarten. Als het begint te schemeren, zullen er in veel steden en dorpen weer een heleboel kinderen met hun vrolijke, door brandende kaarsjes verlichte lampions naar buiten komen. Ze zullen door de straten en de lanen lopen en soms ook bij de huizen aanbellen en hun aardige Sint-Maartenversjes zingen. Maar Barbie kan deze keer niet meedoen. Ze heeft immers geen lampion.

Het is waar. Klaas Peter en Epke herinneren zich nog best dat

Barbie's lampion kapotgegaan is verleden jaar. Een heel mooie was het. Rood, wit, blauw en oranje en het portret van de koningin stond erop. Het gebeurde gelukkig pas, toen ze al bijna klaar waren. Ze hoefden nog maar naar één huis toe. En daar hadden ze er helemaal geen erg in dat ze met z'n drieën maar twee lichtjes hadden. Ze hebben daar extra hun best gedaan op het zingen. Misschien . . . Ze kregen in ieder geval alle drie een kleine reep. Nou.

Maar hoe moet dat nu vanavond. Als Barbie niet meegaat vinden Klaas Peter en Epke het ook niet half zo leuk.

„Maar kun je dan zelf niet een nieuwe gaan kopen?” oppert Epke. „Dat vindt je moeder vast wel goed.”

„Ik heb toch zeker geen geld.” Barbie zegt het een beetje verontwaardigd. Op een toon van: hoe kun je nu zo iets doms verzinnen. Zonder geld kan toch zeker niemand iets kopen! Epke begrijpt dat best. Maar Barbie hoeft toch heus niet te denken dat zij zo dom is. Dat vindt ze helemaal niet aardig van haar. Als ze dat maar weet. En daarom zegt ze snibbig: „Daar kun je je vader toch zeker wel om vragen . . .”

„Als mijn vader niet thuis is zeker.”

Och heden, dat ruikt naar ruzie. Klaas Peter schrikt ervan. Hoe kan dat nu zo opeens. Maar Barbie heeft gelijk. Haar vader is niet thuis. Die gaat tegenwoordig altijd direct van kantoor naar haar moeder. Als hij thuiskomt, is het te laat. Om zes uur gaan de winkels trouwens al dicht.

„Maar Edu heeft toch wel geld,” zegt hij dan vlug.

„Edu gaat bij z'n vriend werken. Hij blijft ook bij Job brood-eten. Hij komt pas vanavond heel laat thuis.”

Ook al mis.

„Toos dan.” Klaas Peter geeft het zo gauw niet op.

„Toos!” Barbie snuift verachtelijk. Ze is boos op Toos. „Die komt op z'n vroegst om zes uur thuis. Toen ik zei dat ik vanmiddag na schooltijd niet naar jullie kon, omdat jullie allemaal met je moeder naar je tante Eddy gingen, werd ze gewoon

kwaad. En ze zei: „Nu, dan moet je jezelf maar redden, hoor. Ik heb met Jacquélien afgesproken. Dat kan ik nu niet meer afzeggen. Zo'n gezeur ook. Andere middagen zit je altijd hiernaast. En net nu ik . . .”

En dat is zo. Ze is 's middags bijna altijd bij Klaas Peter en Epke thuis. Hun moeder heeft gezegd: „Kind, kom maar zo vaak als je wilt en kunt bij ons, hoor. Net zolang als je moeder in het ziekenhuis ligt.” Mevrouw Deemter vindt het zo erg voor hen allemaal en natuurlijk het ergst voor moeder zelf dat mam zolang in het ziekenhuis moet blijven. En daarom doet ze voor hen wat ze maar kan.

„En wat zei je vader?” Epke is helemaal vergeten dat ze eigenlijk boos is op Barbie. Ze heeft nu alleen maar medelijden met haar.

„Vader was al weg.”

Natuurlijk. Anders zou die wel gezegd hebben dat Toos Barbie niet alleen mocht laten. Wat lijkt haar dat naar als er niemand op je wacht als je thuiskomt. Hun moeder is altijd thuis en . . . Epke weet het opeens. Dom dat ze daar geen van allen eerder aan gedacht hebben. „Moeder,” lacht ze opgelucht. „We gaan natuurlijk naar moeder. Die weet er wel raad op. Moeder heeft wel geld voor je om een nieuwe lampion te kopen, Barbie. En misschien hoef je dat niet eens te doen. Het kan best zijn dat we er bij ons thuis nog wel eentje overhebben die jij kunt lenen. En kaarsen hebben we in ieder geval meer dan genoeg. Een hele doos vol. Dat weet ik zeker. Die heb ik pas nog gezien. Kom maar gauw mee.”

Hoofdstuk 3

Epke heeft het goed geraden. Haar moeder heeft ook nog wel een lampion voor Barbie. Wat een geluk. Nu zijn ze ineens klaar. Een heel mooie is het ook nog. Hij heeft alle kleuren van de regenboog en is groot en rond. Prachtig.

Ze krijgen alle drie een kopje thee met een krakelingetje. En ook alvast een paar dubbele boterhammetjes. Lekkere, met bruine suiker ertussen. „Anders krijgen jullie onderweg te veel trek en gaan jullie het lekkers dat jullie ophalen misschien meteen al opeten,” plaagt mevrouw Deemter.

Nu, daar kon ze wel eens gelijk in hebben. En dat willen ze niet. Hoe groter buit om te verdelen en om door de anderen te laten bewonderen, hoe mooier natuurlijk. Mevrouw Deemter heeft al een tas om de goede gaven in te verzamelen voor hen klaargezet. Een rood-groen geruite. Dezelfde als verleden jaar. Stel je voor dat ze die 's weer net zo vol krijgen als toen. Dat zou even fijn zijn.

Ze oefenen de liedjes die ze straks zullen gaan zingen ook alvast. Dat is meteen leuk voor kleine Dicky in z'n mooie, blauwe pakje. Hij probeert ze al mee te zingen. Nu, Klaas Peter, Epke en Barbie kennen ze nog op hun duimpje, hoor. Wat dacht je. Versjes die je bij zoveel deuren hebt gezongen, die vergeet je niet licht. Dicky vindt het mooist:

Sinter Maarten had een koe,
Die moest naar de slager toe.
Was hij vet of was hij mager,
Even goed moest hij toch naar de slager.

Maar Barbie houdt meer van:

Sinte Martinus bisschop,
Roem van alle landen,

Dat wij hier met lichtjes lopen,
Is voor ons geen schande.
Rood, rood rokje,
Sint-Maarten op een stokje,
Rood, rood keugeltje,
Sint-Maarten op een vleugeltje.
Hier woont een rijke man,
Die wel wat missen kan.
Veel kan hij geven,
Lang zal die leven;
Men zal hem lonen
Met honderdduizend kronen,
Met honderdduizend lichtjes an,
Daar komt Sinte Maarten an.
Hier woont een rijke vrouw,
Die wel wat geven wou.
Geef ons een appel of een peer,
Dan komen we het hele jaar niet weer.

En als Klaas Peter z'n zin kreeg, dan zouden ze straks al maar weer zingen:

Sint-Marten, Sint-Marten,
De kalvers dragen starten,
De koeien dragen horens,
De kerken dragen torens,
De torens dragen klokken,
De meisjes dragen rokken,
De jongens dragen broeken,
Oude wijven schorteldoeken,

en ga zo maar door.

Gelukkig vindt Epke ze alle drie leuk. Zij zal er wel voor zorgen dat ze om beurten hun zin krijgen straks. Maar ze komen intussen

al zingend helemaal in de Sint-Maartenstemming.

Het is gelukkig niet weer gaan regenen. En het waait ook niet. Dat is fijn. Als het zo blijft, loopt het met het weer best los.

De lantaarns op de laan zijn al aangefloept. Maar het is toch nog te licht buiten om nu al op stap te gaan. Ze moeten nog even wachten, al popelen ze ook alle drie van ongeduld.

Maar zodra het flink schemert, zijn ze niet meer te houden. Dan maken ze meteen hun lampions klaar.

Moeder Deemter steekt de kaarsjes aan. Heel voorzichtig. Ze geeft hun ook nog een paar kaarsjes mee. Je kunt per slot nooit weten. Als ze eens extra gauw opbranden. Stel je voor dat ze halverwegen een van allen met een donkere lampion moesten gaan lopen. Dat zou even een reuze sof zijn. Dan konden ze net zo goed maar naar huis teruggaan.

Een doosje lucifers krijgen ze ook toegestopt. Dat moet Klaas Peter maar in z'n zak steken. Mevrouw Deemter denkt aan alles. Maar . . . dan komen de raadgevingen en waarschuwingen en goede wenken. Die vergeet moeder Deemter natuurlijk evenmin. Die heeft ze alleen maar voor het laatst bewaard. In de hoop dat de kinderen ze dan beter zullen onthouden.

„Bij elkaar blijven, hoor. En hier in de omgeving. Nergens naar binnen gaan. Alleen bij de buren en bij oom Jan en tante Tonnie als die het vragen. En beleefd zijn. Niet vergeten te bedanken als jullie iets krijgen. En gewoon vriendelijk groeten als er eens mensen zijn die niets geven of jullie vragen maar meteen verder te gaan. En vooral . . .”

Er lijkt wel geen eind aan de lijst te komen. Barbie moet er even van zuchten. Het scheelt niet veel of ze begint te trappelen van ongeduld. Ze heeft daarnet al een groepje kinderen met verlichte lampions voorbij zien lopen. Misschien gaan die wel naar de Hoofdstraat, waar ieder jaar een lampionoptocht gehouden wordt. En dan hindert het hun niet. Maar als ze hier in de buurt blijven, net als zij . . . Dan . . . Ze moeten vooral niet te laat beginnen.

O heden, daar komen er alweer een stuk of vijf. Enig lijkt het, die kleurige lampions, waarin de kaarsjes helder branden, zo in de schemeravond. Er komen er steeds meer. Ze zijn er in allerlei kleuren en modellen. Ze hoort al zingen ook. „Dat wij hier met lichtjes lopen, is voor ons geen schande . . .”

Barbie houdt het opeens niet langer uit. Ze valt mevrouw Deemter zo maar in de rede en roept: „We moeten weg. Anders is iedereen ons voor. Kijk maar. Daar lopen kinderen met lampions en daar en daar.”

Moeder Deemter is er helemaal niet boos om. Ze lacht. Ze kan best begrijpen dat Barbie nu graag op stap wil en daardoor vergeet dat je een ander, en dan nog wel een ouder iemand, nooit in de rede mag vallen.

„Je hebt gelijk, Barbie,” vindt ze. „Gaan jullie maar gauw. En veel plezier, hoor. Tot straks. Kom maar, Dicky, wij laten hen samen uit en zwaaien hen na.”

Maar dat is Dicky helemaal niet naar de zin.

„Dicky wil mee,” zegt hij kordaat als ze bij de voordeur zijn. „Dicky wil ook een lampion hebben.”

Z'n moeder pakt 'm vlug bij de hand en sluit, gauwer dan ze van plan was, de deur achter Barbie, Klaas Peter en Epke. Maar voordat ze 'm helemaal dichtdoet, roept ze hen nog vlug door een kier na: „Dicky en ik komen in de kamer voor het raam, hoor.” Ze vindt het zo sneu voor die drie dat ze de deur zo gauw achter hen moet sluiten. Maar Dicky zou in staat zijn hen zo achterna te vliegen en dat . . .

„Dat gaat niet, kereltje,” zegt ze dan vriendelijk tegen haar jongste zoon, die intussen driftig aan haar hand begint te rukken. „Jij moet nog een paar jaartjes wachten. Wij gaan hen nauwijken. Kom maar vlug. En weet je wat we daarna gaan doen? Dan steken wij hier thuis een paar kaarsjes aan.”

Dat is wel niet wat Dicky bedoelt, maar in ieder geval iets. Hij laat zich meeloodsen naar binnen.

En dan weet z'n mammi nog iets leuks.

„We zetten onze kaarsjes in de vensterbank,” zegt ze. „Dan kunnen we ernaar kijken. En intussen ook de kinderen, die met lampions over de laan lopen, zien. Is dat even fijn? En als ze hier komen zingen, mag jij ze een appel geven.”

Nu is Dicky tevreden. Dat is een prachtig werkje, appels uitdelen. Mamma heeft er een emmervol klaargezet. Dat heeft hij wel gezien. Hij krijgt er zelf natuurlijk ook wel eentje straks. En dan mag hij lekker ook elke keer mee naar de deur om naar het zingen te luisteren. Bernadetje niet. Die is nog te klein. Maar hij is al groot.

Samen met moeder wuift hij naar Klaas Peter, Epke en Barbie, tot ze bij de burens aan de rechterkant het tuinpaadje zijn opgelopen en achter een grote zilverden verdwijnen.

Ze hebben een heerlijke avond, die drie. Eigenlijk worden ze nergens doorgestuurd. En ze krijgen veel! Nou! Snoepjes, koekjes, rolletjes drop – heerlijk, dubbel-zout, dat hebben ze direct gezien – pepermintjes, noten. Maar ook appels en sinaasappels. En . . . geld. Stuivers en dubbeltjes. En de oude meneer uit die mooie villa „Mariëburgh”, waar ze het eerste jaar dat ze zo op stap gingen, bijna niet durfden aan te bellen, geeft hun nota bene alle drie een kwartje. Is me dat even wat! Als het zo doorgaat, wordt hun buit vast nog groter dan die van verleden jaar. En toen hadden ze al zo verschrikkelijk veel. Het is werkelijk geweldig.

En zo komen ze ten slotte bij een grote, nog nieuwe bungalow. Het vorige jaar stond die er nog niet.

Bijna dadelijk, nadat ze hebben aangebeeld – bescheiden, niet te hard, ook een raad van moeder Deemter – gaat de mooie voordeur open. Alsof daarachter iemand op hen heeft staan wachten. En dat kon warempel nog wel eens waar zijn ook. Want voor hen staat een nog jonge, blonde dame met een paar heel vriendelijke, blauwe ogen. Ze lacht naar hen en legt intussen ogenblikkelijk een vinger op haar lippen. Dan fluistert ze vlug: „Nee, nog niet

gaan zingen. Ik wil graag dat jullie even binnenkomen. Mijn dochtertje is, denk ik, net zo oud als jullie, maar zij kan niet meedoen met het feest van Sint-Maarten. Ze is al wel vijf weken ziek.” Maar als Barbie en Epke haar geschrokken aankijken, stel je voor, een meisje als zij en dan al vijf weken ziek en in bed, zegt ze gauw geruststellend: „Het gaat goed, hoor. Over een week mag ze misschien alweer even opstaan, heeft de dokter gezegd. En ze wordt weer helemaal beter gelukkig. Maar ik dacht dat ze het toch erg fijn zou vinden als jullie even bij haar kwamen met jullie mooie lampions. En als jullie binnen bij haar bed jullie versjes wilden zingen in plaats van hier. Willen jullie dat wel?”

„Natuurlijk, mevrouw.” Als uit één mond. Alleen Epke denkt nog heel eventjes: Moeder zei: „Nergens naar binnen gaan. Alleen bij . . .” Och, maar dit is wat anders. Een ziek meisje. En zo’n aardige mevrouw. Dit zou moeder, als ze het wist, natuurlijk best vinden.

„Fijn. Kom dan maar gauw mee,” zegt de dame intussen. „Hier ligt Hedwig.”

Hedwig. Wat een mooie naam, denkt Barbie. Zo ga ik m’n nieuwe pop noemen. Achter Epke aan volgt ze ondertussen Hedwigs moeder. Ze lopen over een heel mooie, dikke loper met prachtige, warme kleuren: rood en blauw en nog meer. Bij de kamerdeur keert Hedwigs moeder zich nog even om en zegt heel zacht: „Begin maar meteen te zingen als ik binnen ben. En kom me dan maar direct achterna. Goed?”

Ze durven, bang als ze zijn dat Hedwig hen zal horen, niets te zeggen. Maar ze knikken om het hardst.

„Prachtig.” Hedwigs moeder doet de deur open. Dan zegt ze vrolijk: „Nu komt er bezoek voor jou, Hedwig. Maar je kunt van je levensdagen niet raden wie.”

Op hetzelfde ogenblik beginnen Barbie, Epke en Klaas Peter te zingen: „Sinte Martinus bisschop, Roem van alle landen . . .” En intussen stappen ze ook naar binnen.



Voor een van de grote ramen ligt in een mooie nylon nachtjapon – wit met kleine, lichtblauwe bloemetjes en prachtige, witte kant – op een divanbed onder een mooie, lichtblauwe spreid met aangestreepte strepen een hoogblond meisje. Het mooiste meisje dat ze ooit gezien hebben: Hedwig Warner. Ze ziet er wel erg teer uit, maar zo lief en . . . ja, zo mooi. En alles in deze grote kamer is even rijk en prachtig. Echt deftig. Barbie heeft het met één oogopslag gezien. En ze zou het liefst in Epke's oor willen fluisteren: „Net een prinsesje in een kamer van een prachtig paleis.” Ze heeft niet voor niets al een heleboel sprookjes horen vertellen en ook al zelf gelezen.

Maar dat gaat niet. Straks misschien. Nu moeten ze zingen. Op hun allermooist. Want dit „sprookjesprinsesje” is ziek. Al een hele poos. Net als haar moeder. En . . .

En dan krijgt Barbie opeens een kleur als vuur. Want er flitst zo maar pardoos een gedachte door haar hoofd, nee maar. Als dat! . . .

Maar ze zingt intussen door.

Misschien denken Hedwig en haar moeder: waarom zou dat ene meisje opeens zo rood worden? Maar misschien zien ze het ook wel niet eens. Er branden alleen maar wat schemerlampen in de kamer. En ze kijken natuurlijk allereerst naar de lampen. Maar hoe het zij: verder merkt in ieder geval niemand aan Barbie dat ze nu plotseling een heel fijn geheimpje heeft. Een echt geheimpje. Want zij weet het alleen. Of het moest zijn dat ze zien hoe haar donkere ogen opeens zo glanzen. Maar dan weten ze toch nog niet waarom die dat doen. En bovendien: dat kan immers ook best van het kaarslicht komen.

Hoofdstuk 4

Het loopt al naar halfnegen. Vader Deemter is al thuis geweest. Hij heeft een kopje koffie gedronken, met Dicky geravot en daarna brood gegeten. Maar nu is hij een uur geleden alweer vertrokken. Naar een vergadering.

Dicky is al op z'n minst een uur in dromenland. En Bernadetje slaapt ook al als een roos in haar mooie wieg met de roze bloemetjesgordijntjes. De kinderen uit deze omgeving, die aan de lampionoptocht in de Hoofdstraat hebben meegedaan — meest kleinere, aan de hand van hun moeder of een groter zusje — zijn al lang weer terug. En na achten is er geen enkel kind meer hier, de lampion in de hand, komen aanbellen en zingen. Gelukkig ook maar, want alle appels zijn op. Zoveel zijn er geweest deze keer. Dat wil zeggen: drie heel mooie, met prachtige rode wangetjes, die Dicky nog eens extra heeft opgepoetst, hebben ze bewaard voor Klaas Peter, Epke en Barbie. Maar die drie rakkers zijn nog steeds niet terug. Moeder Deemter staat al maar voor het raam. Komen ze er nu nogal niet aan? Waar blijven die kinderen nu toch zo lang. Andere jaren . . . Al een paar maal is ze de voordeur uitgegaan en tot aan het tuinhekje gelopen. Daar vandaan kun je de laan veel beter en veel verder overzien. Maar hoe ze ook tuurt, naar links en naar rechts, nergens ziet ze drie kinderen. Niet met en niet zonder lampion. Het is stil op de laan. Net als altijd. Vooral 's avonds. Een enkele keer racet er een bromfietser met het nodige lawaai voorbij. Of zoekt er een auto over de weg. Soms passeert er een fietser. Een paar dreutelende, opgeschoten jongens. Dan is het weer stil.

Mevrouw Deemter is ongerust. Zo laat zijn ze nog nooit thuisgekomen. Als hun maar niets is overkomen. Zal ze 's bij de burens aanbellen? Vragen of mijnheer Verweys of Toos eens verder willen gaan kijken? Zoeken? Op de fiets? Ze houdt het bijna niet meer uit. Maar ze durft zelf niet van huis te gaan om Dicky en

Bernadetje. Mijnheer Verweys en Toos zijn nu allebei thuis. Toos al van zes uur af. Haar vader nog niet zo lang. Zodra ze Toos zag komen, heeft ze haar gewenkt en gezegd dat Barbie met haar tweeling aan het Sint-Maarten vieren was. Die heeft dat natuurlijk wel aan haar vader verteld. Zouden die twee nu niet ongerust zijn? De overgordijnen zijn dichtgetrokken. Ze zullen wel denken dat Barbie bij hen is en daarom . . .

Mevrouw Deemter heeft haar hand al bij de bel. Maar dan trekt ze 'm weer terug. Toch nog maar even wachten. Mijnheer Verweys heeft zo ook al zorgen genoeg. En misschien . . .

Moeder Deemter loopt nog eens weer het tuinpaadje af. En dan ziet ze plotseling in de verte drie vrolijk verlichte lampions. O, als die nu toch eens van de kinderen zouden mogen zijn. En zonder erbij te denken dat de voordeur nog aanstaat en dat ze alleen maar een vest heeft aangeschoten daarnet, loopt ze zo vlug als ze kan in de richting van de lichtjes. En dan opeens herkent ze de hoge stem van Klaas Peter, die 's weer het hoogste woord schijnt te hebben.

Gelukkig. Het is zo. Ze zijn het. En direct begint ze te roepen: „Klaas Peter! Epkel! Barbie!”

De kinderen blijven prompt staan. Iemand roept hen. Hoor maar. Nog eens: „Klaas Peter! Epkel . . .”

„Moeder,” zegt Epke dan verrast. En meteen beginnen ze te hollen, alle drie. Hun lampions zwieberen maar gevaarlijk heen en weer. Als ze niet oppassen, vliegen ze nog in brand zo dadelijk. Maar daar denken ze niet aan en daar letten ze niet op. Want moeder Deemter is daar en nu willen ze zo gauw mogelijk bij haar zijn om haar alles te vertellen.

Maar die ziet het gevaar wel en roept vlug: „Voorzichtig. Pas op. Niet zo hollen. De lampions stil houden.”

En dan zijn ze ook al bij elkaar.

„O, o, wat ben ik blij dat jullie er zijn,” zucht mevrouw Deemter dan opgelucht. „Wat hebben jullie mij in ongerustheid laten zitten. Weten jullie eigenlijk wel hoe laat het al is?”

„Vast wel halfnegen,” veronderstelt Klaas Peter. En hij kan het echt niet helpen dat z'n stem daarbij een tikkeltje trots klinkt. Want zij drieën zijn deze keer beslist de laatsten die van hun Sint-Maartentocht terugkomen. Ze zijn vanaf de bungalow van mevrouw Warner niemand meer met een lampion tegengekomen. En dat vindt hij toch wel machtig.

Barbie en Epke knikken. Toen ze bij Hedwig vandaan gingen, was het al kwart over acht. Dus. En als Hedwigs moeder hen niet had weggestuurd, omdat ze bij hen thuis anders stellig ongerust zouden worden en Hedwig ook moest gaan slapen, zaten ze er beslist nu nog. Het was daar ook zo enig.

En dan beginnen ze alle drie, door mekaar heen, druk te praten. Want ze willen niet alleen alles vertellen wat ze vanavond beleefd hebben, maar ook nog alles tegelijk. Dat lijkt tenminste wel zo.

Moeder Deemter verstaat er geen woord van. Ze stopt haar vingers in haar oren en zegt met een quasi-benauwd gezicht: „Stil, stil. M'n oren tuiten en ik hoor toch niets. Kom maar gauw mee naar huis. Dan kunnen jullie daar alles vertellen.” Maar haar ogen lachen intussen. Ze is ook zo verschrikkelijk blij dat het drietal daar weer gezond en wel naast haar loopt.

Thuis krijgt ze alles te horen en te zien. Want te zien is er ook heel wat natuurlijk. Maar eerst moeten ze vertellen.

„Bij het begin beginnen,” vindt moeder Deemter. Ze zitten nu gezellig met z'n viertjes bij de grote tafel, ieder aan een kant.

Epke en Barbie kijken elkaar eens aan. Eigenlijk beginnen zij liever bij het eind: het bezoek bij Hedwig en haar moeder. Want dat was toch echt het mooiste van alles.

Maar Klaas Peter vertelt al: „Nu, we begonnen natuurlijk weer bij mevrouw Pieters hiernaast. Net als anders. Dat hebt u wel gezien. En daar kregen we alle drie meteen een dikke sinaasappel.”

„Ja, een Jaffa,” weet Barbie. „Ze zijn daar altijd zo royaal.”

Mevrouw Deemter moet even glimlachen. Die kleine Barbie

met haar dure woorden. Royaal. Je kunt toch altijd merken dat zij steeds bij allemaal ouderen is.

„Nou,” is Epke dat met haar eens. „Hun burens trouwens ook. Die gaven ons immers alle drie een eierkoek.”

Barbie knikt. Maar Klaas Peter herinnert zich dat al niet meer precies. Ze hebben ook bij zoveel huizen aangebeld en voor zoveel mensen van Sint-Maarten gezongen.

Ze vertellen maar door. En ten slotte is dan toch eindelijk het verhaal over Hedwig en haar moeder aan de beurt.

„Mooi was het daar, mam.” Dat zegt Epke. Hartgrondig.

„Nou!” beaamt Barbie. „En gezellig!”

„En we werden daar verwend!” Klaas Peter vindt dat het tijd wordt de lof van Hedwig en mevrouw Warner ook mee te gaan bezingen.

„Nou!” zegt Barbie voor de tweede keer. „We mochten eerst allemaal iets uitzoeken van Hedwig. Van een grote schaal met fruit, die op een tafeltje naast haar bed stond.”

„Ik heb een banaan genomen,” vertelt Klaas Peter. Dat weet hij nog goed, hoor. Lest heugt best. En bovendien komt hij niet iedere dag in zo’n prachtige bungalow op bezoek.

„Ik ook,” zegt Epke. Die twee zijn dol op bananen. Die hoefden zich geen ogenblik te bedenken.

„En ik een dikke sinaasappel,” lacht Barbie. „En toen gaf mevrouw ons alle drie nog een kwartje.”

„Maar kinderen, dat is toch zeker niet waar? Dat is veel te bar,” vindt moeder Deemter.

Epke en Barbie kijken opeens een beetje verlegen.

„Ja, dat vonden wij ook, hè, Barbie,” zegt Epke dan. „We hebben het ook wel gezegd. Maar we moesten het beslist aannemen van mevrouw. Nou ja.”

„Maar u weet nog niet eens alles,” begint Klaas Peter nu glunder.

„Daarna maakte mevrouw voor ons alle vijf een grote kop chocola en daarbij kregen we nog een heerlijke gevulde koek. Die hebben we daar natuurlijk opgegeten.”

„Natuurlijk,” vindt moeder.

„Verrukkelijk smaakte die.” Epke geniet nog bij de herinnering.

„En ze hebben gevraagd of we nog eens een keertje terugkomen.” Dat zegt Barbie als klap op de vuurpijl.

Moeder luistert maar. Ze vindt het geweldig. Maar het allerfijnst toch dat ze de drie kameraadjes weer veilig thuis heeft.

En dan moet ze hun buit zien en . . . verdelen.

Mevrouw Deemter legt een groot servet op de tafel en daarop wordt de tas voorzichtig geleegd.

„Nee maar. Wat zijn jullie goed bedacht door iedereen.” Moeder Deemter slaat haar handen in elkaar van verbazing. „Het is geweldig. Veel te veel eigenlijk.” En dan, met een effen stem, maar met een ondeugende twinkeling in haar ogen, die de kinderen niet zien, omdat ze naar beneden kijkt: „Nu, mijn appels kan ik nu maar beter houden, lijkt me. Jullie hebben zo al meer dan genoeg. Een mens hoeft per slot geen water naar de zee te dragen.”

Ze lopen er alle drie in. Prompt.

Klaas Peter en Epke springen op, vliegen op hun moeder toe, schudden haar danig door elkaar en roepen ondertussen om het hardst: „Nee, mam, dat is niet eerlijk. Dat is gemeen.”

Waarop Barbie, zij het wat zachter, ook durft: „Nee, dat is niet eerlijk.”

Maar moeder Deemter speelt het spelletje nog even verder. „Niet eerlijk?” herhaalt ze quasi-verontwaardigd. „Niet eerlijk? Hoe durven jullie zoveel praatjes te maken. Jullie hebben hier helemaal niets verdiend, nu ik het goed bedenk. Jullie hebben hier immers nog niet eens gezongen.”

„O ja, dat is waar.” Barbie schrikt ervan. Ze wil meteen van wal steken om het gauw goed te maken.

Maar Klaas Peter zegt branieachtig: „Niet gezongen? Veel langer en veel meer dan bij de anderen. Voordat we op stap gingen immers. Kom maar gauw op met uw appels, mam.”

Nu lachen ze alle vier. Zo'n dekselse jongen ook.

Hoofdstuk 5

„Zo, ben je daar, meiske?” Vader Verweys doet zelf de deur open voor z'n jongste dochter. „En hebben jullie het fijn gehad?” „Nou.” Barbie glundert. „En een boel gekregen, pappa!” Voorzichtig maakt ze de grote plastic zak, waarin mevrouw Deemter haar deel van de buit heeft gestopt, open. „Kijk maar.” Vol verwachting kijkt ze naar haar vader op.

Mijnheer Verweys buigt zich over de zak vol heerlijkheden. „Nee, maar. Geweldig,” zegt hij dan werkelijk verrast. En een tikkeltje ongelovig: „En hebben Klaas Peter en Epke nu ook allebei nog zoveel?” Dat kan immers bijna niet. Ze hebben Barbie vast wat extra's toegestopt. Uit medelijden. Omdat haar moeder al zolang ziek is.

Maar Barbie lacht: „Tuurlijk.” Eén van hun moeders verdeelt hun buit immers altijd. En heel eerlijk, hoor. Deze keer mevrouw Deemter. Verleden jaar mammie. Ja, mammie.

„Hoe was het met moeder?” vraagt ze nu opeens. Haar vader is immers intussen naar het ziekenhuis geweest. Dat zou ze warempel door al het andere eventjes vergeten.

Het gezicht van mijnheer Verweys staat opeens heel blij. „Moeder was zo opgewekt,” vertelt hij dan. „De dokter was geweest en had gezegd, dat hij heel tevreden was. Moeder moest nog wel een beetje geduld hebben, maar het kwam weer helemaal in orde.”

„Wat fijn!” Barbie moet even een paar huppelpasjes maken van blijdschap. Is me dat ook even goed nieuws. „En wanneer mag ik nu weer naar mamma toe?” vraagt ze dan gespannen. Ze gaat immers . . . Maar dat weet haar vader niet. Dat weet behalve zichzelf geen mens.

„Zondag.” Haar vader heeft het precies in z'n hoofd. Barbie heeft intussen haar jack op de kapstok gehangen en pakt nu de zak, die ze even op de grond had gezet, weer op. Ze kijkt plotseling



erg teleurgesteld.

„Dan pas? Ik dacht . . .” begint ze.

Maar mijnheer Verweys rekt het haar al voor. Op z'n vingers. „Overmorgen kan ik niet naar moeder toe. Dan gaat Eduard. Zaterdag mag Toos dan mee. En zondag is het jouw beurt weer.” En terwijl hij z'n arm om haar schouder legt, lachend: „Dat is toch eerlijk, meisje? Zo doen we het immers altijd?”

Barbie knikt. Ja, dat is waar. Maar toen ze vanavond bij Hedwig waren en dat mooie plannetje in haar hoofd kwam . . . Het duurt nog zo lang eer het zondag is. Zij . . .

Toos zit bij de tafel, onder de grote lamp, als ze in de kamer komen. Ze is bezig met haar huiswerk. Maar ze staat dadelijk op als ze Barbie ziet en loopt naar haar toe. „Heb je veel, Barbie?”

vraagt ze meteen benieuwd.

„Nou!” Haar kleine teleurstelling voor het ogenblik vergetend, laat Barbie vol trots haar grote buit nu aan haar zus zien.

„Oooo. Wat een boel.” Toos is al even verrast als vader. Zoveel heeft zij vroeger nooit opgehaald. Niet half zoveel. Edu en zij kregen altijd alleen maar wat snoepjes en wat koekjes. En een enkele keer een appel. Maar verleden jaar hadden Klaas Peter en Epke en Barbie ook al zoveel, herinnert ze zich nu. Vader en moeder en Edu en zij mochten toen meteen alle vier wat uitzoeken van Barbie. En daarom lacht ze nu: „Wij krijgen er zeker ook weer wat van, hè?” Haar ogen gaan intussen al begerig naar de sinaasappels.

Maar alsof ze bang is dat Toos zo maar iets zal pakken maakt Barbie vlug de zak weer dicht en zegt botweg: „Nee.”

Toos weet gewoon niet wat ze hoort. „Je eet toch zeker niet alles alleen op,” zegt ze dan, bij het idee alleen al verontwaardigd. Stel je ook even voor. Zoveel.

„Nee.” Weer zo kortaf.

„Maar wat wil je er dan mee . . .,” begint Toos, steeds verbaasder. Gierig is Barbie nooit. Ze begrijpt er niets van.

Maar nu valt haar vader haar in de rede. En terwijl hij z'n hand op Barbie's schouder legt, kijkt hij daarover heen Toos bezwerend aan. En intussen zegt hij vriendelijk: „Ik denk dat Barbie er best een leuk plannetje mee heeft. Laat dat maar aan onze Benjamin over, hè, Barbie?” Die twee moeten nu asjeblijft geen ruzie gaan maken samen.

Barbie draait zich verrast en geschrokken tegelijk vlug om. Kan haar vader gedachten lezen? Hoe kan vader anders weten . . .? Het is toch helemaal alleen haar geheimpje. „Hoe weet u dat nu?” wil ze al vragen. Maar gelukkig bedenkt ze zich nog net bijtijds. En ze knikt alleen maar.

De kinderen Verweys hebben alle drie een kamertje voor zich alleen. Dat wil zeggen: Eduard heeft een echte kamer. Een

grote. Maar dat is dan ook tegelijk de logeerkamer. Als er dus logés komen, moet hij z'n kamer aan hen afstaan en zelf naar de zolder verhuizen. Maar Toos en Barbie hebben allebei een eigen hokje. Barbie het kleinste. Daarvoor is zij per slot de jongste. Maar ze is toch maar wat blij met dat eigen plekje. Vanavond vooral. Want terwijl ze de trap opliep, is er nog een ander plannetje haar hoofd komen binnensluipen. Een plannetje waarvan ze eerst wel een beetje is geschrokken, maar dat haar nu steeds mooier begint te lijken.

Ze kan aan niets anders meer denken opeens. Zelfs toen ze daarnet geknield voor haar bed lag en haar avondgebedje bad, spookte het daar maar steeds tussendoor. Erg, hoor. Maar ze kon er gewoon niets aan doen. Nu ligt ze er al een poosje in, maar ze kan er niet van slapen.

Zou ze het durven? Zou ze het kunnen? Het is morgen woensdag. Dan hoeft ze alleen 's morgens maar naar school. Dan eten . . . Nee, dat kan niet. Dan haalt ze het in geen geval.

Barbie begint te rekenen. Bij de avondvierdaagse moesten ze iedere avond tien kilometer lopen. Dat kon ze best. Nu ja, ze was natuurlijk wel een beetje moe als ze thuiskwam, maar dat was de volgende morgen wel weer over. En verder. Nee. Maar hoelang liepen ze daarover? Daar heeft ze eigenlijk nooit zo op gelet. Ze gingen altijd om zes uur op stap. En hoe laat waren ze dan weer terug? Even kijken . . .

Barbie trekt diepe denkrimpels in haar voorhoofd en kijkt in het donker zo strak naar de zolder, alsof ze verwacht dat het daar met lichtgevende letters voor haar zal worden neergeschreven.

Om een uur of halfnegen, denkt ze dan. Ja. De ene keer wat vroeger, de andere wat later. Van zes tot halfnegen. Dat is twee en een half uur. Dan zou ze nu dus werk hebben: twee en een half uur en nog eens twee en een half uur, dat is samen vijf uur. En dan nog eens ruim de helft daarvan. Hoeveel uur is dat?

De rimpels in Barbie's voorhoofd worden nog dieper. Maar dat helpt geen zier. Ze kan dat met geen mogelijkheid bedenken.

Als je tien kilometer loopt in twee en een half uur, in hoeveel uur loop je dan zes kilometer? Dat sommetje is echt nog te moeilijk voor haar. Maar het komt immers ook niet zo heel precies. Laat ze maar zeggen: twee uur. Dan wordt het alles bij elkaar zeven uur. Komt dat uit?

Nog even narekenen. Tien kilometer: twee en een half uur. Weer tien kilometer: twee en een half uur. En nog zes kilometer: twee uur. Ja, hoor. Tien kilometer plus tien kilometer plus zes kilometer is zesentwintig kilometer. Twee en een half uur plus twee en een half uur plus twee uur is zeven uur. Het klopt precies. Maar het is wel erg veel, zeven uur.

Barbie's gezicht betreft. Dan kan ze om twaalf uur niet eerst thuis gaan eten. Dan haalt ze het nooit. Nee, dan moet ze meteen uit school vandaan op stap gaan. Dadelijk.

Maar dan ben ik er evengoed nog maar pas om zeven uur, bedenkt ze dan geschrokken. Dat is te laat. Trouwens, dan missen ze haar ook bij het eten en gaan ze natuurlijk dadelijk zoeken. Maar hoe moet het dan? Het plannetje is te mooi om het nu zo maar dadelijk op te geven. Dat kan ze eenvoudig niet.

Op de laan komt een auto aangereden. Even flitst het licht van z'n koplampen door een kier van de overgordijntjes langs de zoldering van Barbie's kamertje. Daarna lijkt het donkerder in het knusse vertrekje dan daareven. Maar Barbie merkt daar niets van. Ze is veel te veel in gedachten.

En dan is het opeens net of er een fijn stemmetje aan haar oor fluistert: „Maar als je nu eens helemaal niet naar school ging? Dan heb je de hele dag voor je. Dan hoef je ook niet zo hard te lopen en kun je onderweg ook nog eens een poosje rusten.”

Barbie zit opeens rechtop in haar bed. Ze krijgt een kleur als vuur en haar hartje gaat van rikketikketik. Veel vlugger dan anders. Want van school wegblijven: dat is spijbelen. En dat mag je niet. Nooit. Anders krijg je straf. En goed ook.

Maar het stemmetje fluistert al verder: „Het mag natuurlijk eigenlijk niet. Maar je doet het niet voor jezelf. Je doet het om

een ander blij te kunnen maken. En als je 's morgens meteen op pad gaat, missen ze je thuis op z'n vroegst bij het middageten. Nu, dan ben jij intussen al zo ver weg. Dan ben je er misschien al haast. En dan vinden ze je in ieder geval niet zo gauw, dat ze je prompt mee naar huis terugnemen, in plaats van . . .”

Maar dan begint Barbie's hartje nog sneller te kloppen. Want nu lijkt het net of ze een ander stemmetje hoort, dat begint te fluisteren: „Maar wat zal er op school gaan gebeuren als jij er niet bent? Denk je daar wel aan? Stel je voor dat de juffrouw nu eens naar het hoofd van de school gaat. Naar mijnheer Laarman. En die belt op naar je huis om te vragen waar je blijft. Als er één van jullie ziek is, belt je moeder altijd dadelijk naar school op om het te zeggen. Voor schooltijd al. Dat hoort zo, vindt je moeder. De juffrouw zal er, als ze nu geen bericht krijgt, niets van begrijpen en zich misschien ongerust maken en dan . . .”

„En dan bedenken dat je moeder ziek en er niemand thuis is en niet laten bellen,” weet het eerste fluisterstemmetje dan weer heel zeker.

Barbie zucht eens heel diep en kruipt weer onder de dekens. Dat laatste is waar. De juffrouw weet dat moeder al weken in het ziekenhuis ligt. Ze vraagt vaak genoeg hoe of het met moeder gaat. Nee, die . . . En aan Klaas Peter en Epke kan ze lekker ook niets vragen, want die gaan op een andere school. Voor het eerst is ze daar blij om. En ze hoeft hun ook niets van haar geheimpje en haar plannetje te vertellen, want ze ziet hen van tevoren niet meer. Ze lopen 's morgens nooit een eindje samen op ook. De school waarop Klaas Peter en Epke gaan, is veel verder weg dan die van haar. En die begint ook nog een kwartier eerder. Die twee zijn altijd al weg als zij buiten komt. Zal ze het toch maar doen? Zal ze het durven? Maar dan moet ze nu meteen alles klaarmaken, want morgenochtend . . .

Barbie bedenkt zich niet langer. Heel voorzichtig laat ze zich uit haar bed glijden. En nog voorzichtiger loopt ze daarna naar de schakelaar van het licht bij de deur. Die ene plank kraakt

altijd zo. En ze mogen haar beslist niet horen.

Als ze de schakelaar heeft aangeknipt blijft ze even muistil staan in haar witte pyjama met de roze stippen. Onwillekeurig houdt ze haar adem in. Hebben ze haar beneden gehoord? . . . Nee. Er gaat geen deur open. En niemand roept iets. Het blijft helemaal stil. Als er nu ook maar niet net iemand naar boven komt. Want dan zien ze door het ribbelglas boven in de deur van haar kamertje dat zij de lamp aan heeft. Dan komen ze natuurlijk kijken en vragen, waarom dat is en dan is ze erbij. Ze moet vlug zijn nu. Voordat . . .

Ze trekt een deurtje van de baby-commode, die zij nu als kastje mag gebruiken, open, kijkt even en pakt er dan vlug een oranje-keurige tas uit. Haar badtas. Gelukkig, hij lag op z'n plaats. Nu de plastic zak vol heerlijkheden erin. Heel voorzichtig. Fijn, het gaat precies. Wat een bof. Barbie lacht blij daar in haar eentje op dat kleine kamertje boven de voordeur. Nu het koord dicht-trekken. Een strikje maken. Klaar is Kees.

Het geld dat ze gekregen heeft, heeft ze daarmee meteen al in haar portemonneetje gedaan en in haar handtasje gestopt. Maar dat tasje kan ze morgen niet meenemen, bedenkt ze dan. Toos zal het dadelijk zien en zeggen: „Hoe krijg je het nu toch in je hoofd, om je tasje mee naar school te nemen. Laat dat nu maar mooi thuis, hoor.”

Ja, dat zegt ze beslist. Nu mamma weg is, meent Toos dat ze over haar moet moederen. Nu ja, vooruit maar. Niks aan te doen. Ze zou het natuurlijk nog wel gauw even van boven kunnen halen als Toos de deur uit is. Dat kost wel weer een beetje tijd, maar . . . Zal ze . . . ?

Even kijkt Barbie met gefronste wenkbrauwen voor zich uit. Ze moet het geld mee hebben. Want ze kan dat hele eind natuurlijk niet twee keer lopen. Ze moet met de bus terug. En die wil ze van dat geld betalen. Zal ze het beursje in de zak van haar jack stoppen? Nee, dan verliest ze het. Vast en zeker. Daar kan eigenlijk alleen maar een zakdoek in.



Plotseling licht haar gezicht op. Ze weet het. Ze stopt het in de badtas. Zo eenvoudig als het maar kan. Dan hoeft ze ook niet twee tassen te dragen. Bovendien, de badtas laat Toos haar natuurlijk rustig meenemen. Ze weet beslist niet precies op welke dag zij schoolzwemmen heeft. Ze zal gewoon denken dat dat op woensdag is als ze de tas ziet.

Kraakt daar een traptree? . . . Barbie schrikt. Maar ze heeft geen deur open en dicht horen gaan. En het blijft verder ook stil. Ze zal het zich wel verbeeld hebben. Maar ze moet toch opschieten. Haastig pakt ze haar rood gelakte tasje, grist het ook al rood gelakte portemonneetje eruit, trekt het koord van de badtas los en laat het beursje naast de plastic zak glijden. Koord weer dicht. Zo, klaar.

De tas kan wel op de commode blijven liggen. Naast de foto van hun gezin, die daar in een mooi lijstje op staat te pronken. Vlug kijkt Barbie daar nog even naar. Eigenlijk alleen naar het gezicht van haar moeder.

„Welterusten, mammi. Morgen . . .” zegt ze dan zacht. En ze zet daarbij een heel geheimzinnig gezicht.

Maar dan hoort ze beneden werkelijk een deur en ook stemmen. Is het al zo laat? Komen pappa en Toos al naar boven? Maar ze heeft Edu nog helemaal niet thuis horen komen. Nu ja, dat geeft niet. Vader en Toos komen beslist.

Barbie weet niet hoe vlug ze het licht zal uitknippen en hoe gauw ze onder de dekens zal duiken. Als moet ze zich verstoppen, zo ver trekt ze die over haar hoofd. Zouden ze iets gemerkt hebben?

Barbie luistert scherp. Maar nee, hoor. Zacht pratend, om haar niet wakker te maken natuurlijk, komen vader en Toos de trap op. Dan verdwijnen ze, na een gefluisterd: „Welterusten”, ieder naar hun eigen kamer en wordt het weer helemaal stil in huis. Onder de dekens ligt Barbie fijntjes te lachen. Ze moesten eens weten dat ze nog klaar wakker is. En . . . dat ze zo'n prachtig plannetje heeft.

Hoofdstuk 6

Vader Verweys gaat iedere morgen precies om tien over acht de deur uit. Hij is een man van de klok. Edu en Toos zouden dan eigenlijk ook moeten vertrekken als ze zonder gehaast en geijacht op school wilden komen. Maar die moeten dan allebei altijd nog net even iets nakijken. Of ze hebben een boek of een schrift boven laten liggen. Of ze kunnen hun regenjas niet vinden terwijl de lucht juist zo dreigt. Kortom, die twee hebben dan geregeld nog wat. En als ze om kwart over acht wegsurpen, vindt hun moeder dat ze nog blij mag zijn.

Barbie kan rustig om halfnegen vertrekken. En al loopt ze dan op haar zeven gemakken, ze is nog ruim op tijd op school.

Maar op deze morgen kan ze bijna niet wachten, tot Edu en Toos weg zijn. Ze wil zo gauw mogelijk de deur uit. Ze begint de ontbijttafel al af te ruimen – dat is een van haar werkjes nu moeder in het ziekenhuis ligt – terwijl Edu nog zit te eten. Die moppert: „Wat mankeert je? Moet dat nu al? Ik ben nog niet half klaar.”

„Maar het is al kwart over acht,” zegt Barbie.

Edu's ogen vliegen naar de klok.

„Sapperloot. Je hebt gelijk. Als ik dat nog maar haal.”

Hij staat meteen op, drinkt z'n beker melk met onfatsoenlijk grote slokken leeg, propt de rest van z'n boterham in één keer in z'n mond, rent naar de gang, grist z'n jack van de kapstok, vliegt, het jack nog maar half aan, door de keuken en de bijkeuken naar de schuur, sjort z'n overvolle boekentas op de bagagedrager en even later ziet Barbie hem, zonder op of om te kijken, de laan afracen.

Als die morgenochtend niet om acht uur op school moet zijn . . . denkt ze dan eigenwijs – wat haar moeder nogal eens verzucht als Edu of Toos op een dergelijke manier de deur uitraken.

Dan ruimt ze vlug verder af. Och heden, Edu heeft de boterhammen voor het vrije kwartier, die Toos altijd voor hen alle drie

klaarmaakt nu moeder het niet kan doen, laten liggen. Maar daar weet zij wel raad mee. Ze bedenkt zich geen moment. Ze stopt het zakje, samen met haar eigen, vlug in haar badtas. Zij kan ze er best bij gebruiken. Van wandelen krijg je zo'n trek.

Zo, klaar. Het kleed nog over de tafel. De stoelen er netjes omheen. De achterdeur op de knip. Niets vergeten? Heeft ze het theelichtje wel uitgeblazen? Even kijken. Ze weet het niet zeker. Ja, het is in orde. Fijn. Nu kan zij ook gaan.

De badtas in haar hand trekt ze nog geen minuut later de voordeur achter zich dicht. Ze heeft het gered. Ze wilde eerder dan andere morgens op pad. Om geen kinderen uit haar klas te treffen. Die zullen anders natuurlijk met haar gaan oplopen en dat kan ze nu niet hebben. Niemand mag weten dat zij wel buiten loopt, maar niet naar school gaat.

Barbie zucht van opluchting terwijl ze de laan afloopt. Het is haar gelukt. Fijn. Het begin is alvast goed. Ze zet de pas er meteen maar flink in. Als ze eerst het dorp maar uit is. En een goed begin is immers het halve werk.

In een ogenblik is ze, zonder dat ze ook maar één bekende gezien heeft, bij de wegwijzer, die haar vertelt dat ze nu rechtsaf moet slaan. En dan aarzelt ze toch opeens even. Zou ze het echt wel durven, spijbelen? En weggaan? Zo maar? Zonder dat ze het tegen iemand heeft gezegd? Zouden vader en Edu en Toos niet erg ongerust worden als ze om twaalf uur niet thuiskomt? Maar dan is ze er misschien al haast. En dan zal ze daar vragen of ze even naar huis willen bellen om te vertellen waar ze is.

Maar ondertussen weet ze best dat ze zichzelf maar wat staat wijs te maken. Zeven uur heeft ze op z'n minst nodig. En het is nu vast al wel halfnegentien. Nee, om twaalf uur kan er beslist nog niemand voor haar bellen. Had ze dan toch een briefje moeten achterlaten? Maar dan stappen vader of Edu, als ze het gevonden en gelezen hebben, misschien wel direct in de bus om haar terug te halen. En dan . . .

Klaas Peter en Epke zullen misschien wel kwaad op haar zijn als

ze het horen. Ze hebben anders nooit geheimpjes voor elkaar. Nu ja, daar kan ze dan ook niets aan doen. Ze zullen heus wel eens weer een keer goed op haar worden ook. Dit geheimpje kon ze hun niet vertellen. Dit is . . .

Opeens loopt ze vastbesloten de straatweg op. Ze gooit alle zorgen van zich af. Ze gaat, en daarmee uit. Ze wil nu alleen maar blij zijn. Blij, omdat het niet regent. En niet hard waait. En niet mistig is. Blij, omdat tot nu toe alles zo fijn gelukt is. Blij, omdat haar avontuur, haar grote reis, de grootste wandeltocht die ze nog ooit gemaakt heeft, nu begonnen is. Blij het allermeeest . . ., omdat ze straks bij haar moeder zal zijn. En omdat ze haar dan iets anders kan geven dan de bloemen of het fruit dat vader gewoonlijk voor haar koopt. Iets, dat helemaal van haarzelf is. Dat ze zelf verdiend heeft met zingen gisteravond. Haar hele Sint-Maartensbuit. Want . . . dat is haar geheimpje, haar mooie plannetje. Zo maar helemaal alleen naar moeder. Onverwacht. Als verrassing. En al het lekkers en fruit dat ze gisteravond gekregen heeft, aan mammie geven. Dat laatste heeft ze bedacht, toen ze bij Hedwig waren. Maar toen wilde ze het geven, zodra ze weer naar moeder toe mocht. Dat andere plannetje – om het vandaag zelf meteen te gaan brengen – is thuis pas bij haar opgekomen.

Barbie loopt maar en loopt maar. Soms neuriet ze er stilletjes een marsliedje bij. Zo eentje als ze op de avondvierdaagse of op andere tien kilometerwandeltochten wel zingen. Dan is het net of het allemaal wat lichter, wat gemakkelijker gaat.

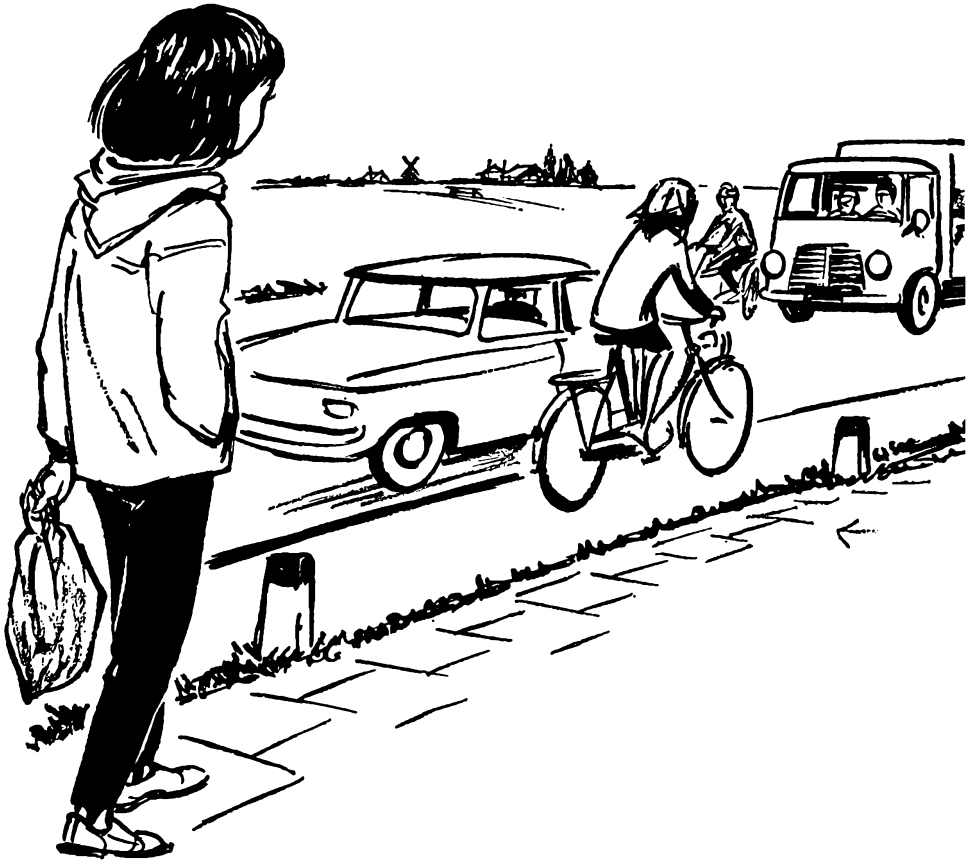
Niet dat ze al moe is, hoor. O heden, nee. Nog lang niet, nog lange niet. En ze gaat fijn naar mamma. Die zal even opkijken als zij daar opeens, midden in de week, zo maar voor haar neus staat. Bij die gedachte doet Barbie er nog een schepje bovenop. Hoe harder ze loopt, hoe eerder ze er is. En intussen probeert ze zich voor te stellen hoe alles zal gaan. Moeder zal haar ogen natuurlijk eerst gewoon niet kunnen geloven. Misschien valt haar mond wel open van verbazing. Maar dan zal mammie haar armen om

haar heen slaan en haar heel stijf tegen zich aandrukken. En ze zal zeggen: „Kind, Barbie, wat is dat een geweldige verrassing. Zo'n mooie verrassing heb ik nog nooit van m'n leven gehad.” En dan zal zij zeggen: „Maar dit is nog niet alles, mam. Er komt nog meer. U krijgt ook nog wat.” En dan zal ze haar badtas pakken. En er de plastic zak uithalen. En al de heerlijkheden, die ze gister heeft opgehaald, uitstallen. De appels en de sinaas-appels en de noten. De koekjes en de snoepjes en het rolletje dubbel-zoute drop. Alles. En trots zal ze zeggen: „Allemaal voor u, mam. Zelf verdiend.” En als moeder haar dan ongelovig aankijkt, zal ze lachen: „Ja, eerlijk, mam. Gisteravond. Met Sint-Maarten. Het is allemaal voor u. Ik heb er niemand anders iets van gegeven. En er zelf ook niets van opgegeten. Alleen het geld heb ik gehouden. Voor de bus. Ik kan niet weer teruglopen. Dat is te ver. Dat begrijpt u wel. En daarom . . .”

O, het zal allemaal zo heerlijk zijn. Misschien nog wel fijner dan ze het zich nu voorstelt. Misschien brengt een van de zusters haar wel een kopje soep. Omdat ze zo'n eind gelopen heeft. Die strenge kwaje natuurlijk niet. Maar een van die andere, van die lieve en vriendelijke. Dat kreeg een zoon van mevrouw Smid laatst ook, omdat hij zo'n lange reis had moeten maken om bij z'n moeder te komen. Wie weet.

Barbie loopt maar en fantaseert er intussen lustig op los. Soms denkt ze even: Zou vader erg ongerust zijn straks? En Edu? En Toos? En de burens? Want vader loopt natuurlijk allereerst naar mevrouw Deemter om te kijken of ze daar misschien is blijven hangen. En als ze er niet is zal vader vragen of Klaas Peter en Epke soms ook weten waar ze zit. Had ze die twee dan toch . . .? Maar dan zou haar geheimpje geen echt geheimpje meer geweest zijn en dan . . . En dat kon immers ook niet. Ze heeft hen vanmorgen toch zeker niet meer gezien! Nee, hoor, daar wil ze nu verder niet meer over denken.

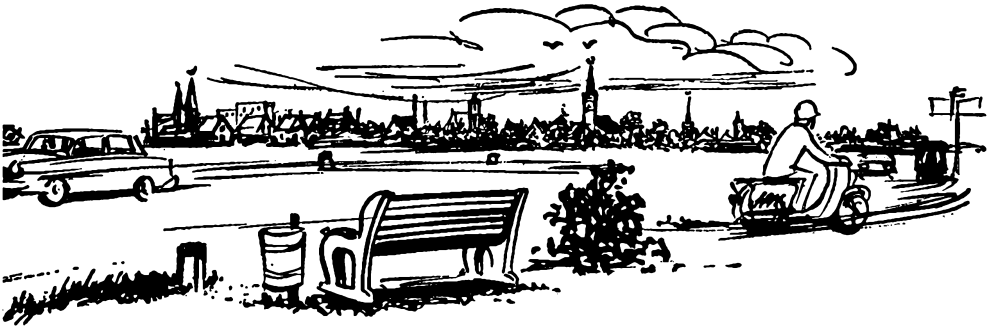
En dan maakt ze een beweging met haar hoofd alsof ze iets van zich afschudt en loopt een poosje op een drafje. Hoe vlugger



ze opschiet, hoe eerder ze er is en hoe korter ze thuis in ongerustheid zitten.

Maar dat sukkeldrafje houdt ze natuurlijk niet lang vol. En even later moet ze het, of ze wil of niet, omdat ze zo begint te hijgen, wel weer wat kalmer aan doen.

Het zakje met haar eigen boterhammen is al leeg. Maar dat van Edu heeft ze gelukkig nog. Ze zou best nog een boterham lusten. Maar ze neemt er geen. Nee, ze bewaart ze nog even. Daarnet heeft ze op een wegwijzer gelezen dat ze nog maar op de helft is. Ze moet maar een beetje zuinig met haar brood zijn. En ook niet



meer aan soep denken. Want dan krijgt ze er zo'n verschrikkelijke trek in. En . . .

Barbie moet nu toch even zuchten. En ook heel even rusten. Ze begint haar benen behoorlijk te voelen. Wat een wonder. Als je ook al dertien kilometer gelopen hebt. De eerste bank de beste is straks voor haar. Nou, reken maar. Gek, zopas heeft ze telkens wel banken gezien. Hier één, daar één. En nu lijken ze eensklaps wel allemaal in de grond gezonken en verdwenen te zijn. Ba, wat vervelend.

Ah, maar daar, een eindje verderop, staat er weer één. Vast. Ja, hoor, ze heeft zich niet vergist. Gelukkig. Met een diepe zucht strijkt ze er even later op neer. Wacht 's, ze legt haar benen er ook even op. Er is hier toch verder niemand. Hè, lekker is dat. Fietsers komen langs. Brommers. Bussen. En massa's auto's. In de meeste zit maar één meneer of mevrouw. Soms twee. Maar dan zijn er toch nog meestal twee plaatsen over. Als ze nu eens aan één van al die mensen vroeg of ze mee zou mogen rijden naar de stad? Dan hoefde ze niet meer te lopen. En dan was ze er in een wip. In de bus zijn ze er ook binnen het uur. En dan moeten ze nog wel steeds stoppen om passagiers in en uit te laten. O ja, ze zou zo bij moeder zijn. Ze is immers al over de helft. En dan konden ze vanuit het ziekenhuis dadelijk vader opbellen. En dan zaten ze thuis ook niet zolang in ongerustheid. Dan . . .

Daar komt net weer een wagen aan. Een mooie rode. Zal ze . . . ? Ze heeft haar benen al van de bank. Maar dan is het net of ze moeder hoort zeggen: „Barbie, nooit met vreemde mensen meegaan, hoor. Dat moet je mamma beloven. Al geven ze je ook de lekkerste snoepjes. Of misschien wel een hele Mars. Nooit doen. En vooral niet in een auto. Ook niet als ze je heel vriendelijk vragen even met hen mee te rijden om hun de weg te wijzen. Dat is gevaarlijk. Later, als je nog groter bent, zal moeder je wel eens vertellen waarom. Nu moet je dat zo maar van moeder geloven.” Maar niemand vraagt me immers om in te stappen, denkt Barbie dan weer slim. Ik zou nu zelf vragen of ik mee mocht rijden. Dat is heel iets anders. Liften, noemen ze dat. Heel veel mensen doen dat. Vooral grote jongens zoals Edu. Ze heeft ze vaak genoeg zien staan bij hen op het dorp. Elke keer als er dan een auto aankwam, staken ze hun duim omhoog en wezen ze in de richting die ze uit moesten. Sommigen hadden een wit karton in de hand, waarop in grote, zwarte letters een naam stond. „Dat is de naam van de plaats waar ze naar toe willen,” heeft Toos haar eens verteld. Maar de meeste auto’s laten hen staan. Dat heeft ze ook wel gezien. Dat vindt ze altijd zo zielig. Zo echt sneu. Maar zij is een klein meisje. Misschien nemen ze haar gauwer mee. En het zou . . .

De verleiding wordt te groot. Barbie staat al voor de bank. Maar dan is het opeens net of ze nu vaders stem hoort, streng: „Edu, ik verbied je te liften. Eens en voor al. Hoor je dat goed? Als je het alleen doet om zo maar voor een pleziertje ergens, zonder reisgeld te betalen, te komen, noem ik het ronduit schooien. Maar buiten dat: er zijn ook gevaren aan verbonden. Daarover wil ik het onder vier ogen nog wel eens met je hebben. En voor jou geldt precies hetzelfde, Toos. Er wordt door onze kinderen onder geen enkele voorwaarde gelift. Goed begrepen?”

Onze kinderen, zei vader. Daar hoort zij ook bij. Ze begrijpt wel niet helemaal wat er je nu eigenlijk precies kan gebeuren als je gewoon een eindje met iemand meerijdt, maar nu ja, als vader

het zegt . . .

Liften is er dus ook niet bij. Dan maar weer verder met de benenwagen.

Barbie moet opeens even lachen. Dat zegt moeders werkster altijd als een van haar jongens haar fiets weer 's gepakt heeft, omdat z'n eigen met een lekke band stond, en ze is komen lopen. „Ik ben wel wat laat, mevrouw, maar ik heb de benenwagen motte nemen. Eén van me lieve zoontjes heb me fiets weer 's gepikt.”

Barbie loopt intussen alweer verder. Hoe laat zou het nu zijn? Jammer dat ze nog geen horloge heeft. Dan zou ze telkens eens even kunnen kijken. Zal ze het eens aan iemand vragen? Straks als ze weer in een dorp komt? En dan aan een politie-agent? Dat is altijd het beste. Dat heeft mam haar ook al lang verteld. In een dorp is trouwens meestal wel ergens een klok. Op een toren. Of zo maar ergens op een pleintje. Of bij een horlogewinkel. Ze zal goed uitkijken in ieder geval.

De weg is gelukkig niet steeds precies eender. Nee, hoor, afwisseling genoeg. Soms is er aan weerskanten bos. Dan weer zijn er weilanden, die er al een beetje kaal beginnen uit te zien en waarop alleen nog maar wat schapen lopen. En even verder omgeploegde akkers. Brrr, wat zien die er zwart uit. Die zijn 's zomers heel wat mooier, hoor, als het koren erop staat te pronken. Goudgeel. Met hier en daar rode klapproosjes en blauwe korenbloemen en witte margrietten ertussen. Prachtig. Barbie kan het zich allemaal nog best voorstellen. Vader heeft haar eens verteld dat de boeren het helemaal niet prettig vinden als er veel bloemen tussen hun koren staan. Omdat die dan met het zichten tussen de korenaren komen, wat helemaal niet de bedoeling is natuurlijk. Nu, dat kan ze wel begrijpen. Maar mooi staat het. Dat kan iedereen zien. O zo.

Ze sjokt intussen maar door. Hè, ze krijgt dorst. Zou ze een sinaasappel opeten? Dat vindt moeder vast wel goed. Nee, hoor, dat doet ze toch niet. Dan is de aardigheid eraf. Ze wil alles aan

mam geven en daarmee uit. Ze kan natuurlijk ook wel bij een huis aanbellen en om een glaasje water vragen. Water kost eigenlijk niets. Dat geven ze je wel. Zodra ze weer een huis ziet . . .

Maar als ze een boerderij, die dicht aan de weg staat, nadert, loopt ze toch voorbij. In het dorp waar ze zopas door gekomen is, heeft ze gezien dat het al halfdrie is intussen. Nu weten ze thuis al een hele poos dat ze weg is en nu zoeken ze natuurlijk om haar. Misschien hebben ze haar wel laten omroepen op de radio. Dat gebeurt wel meer. Meisje van negen jaar vermist. Donker haar. Bruine ogen. Draagt geel windjack en lange, bruine broek. En stel je voor dat ze dat op die boerderij gehoord hebben en haar herkennen. Dan is ze erbij. Want dan brengen ze haar natuurlijk ogenblikkelijk terug en komt ze nog niet bij moeder. Nee, hoor, dan nog maar even dorst lijden.

Halfdrie, denkt ze dan opeens. Dan heb ik al . . . Ze blijft staan en telt het af op haar vingers. Halftien, halfelf . . . halftwee, halfdrie . . . Dat is zes . . . Dan heb ik al zes uur gelopen. En het is zeven uur. Maar dan ben ik er vast al gauw. Zeven min zes is één. Over een uur natuurlijk. Het is bijna niet te geloven. Ze moet even een paar dansspasjes maken van plezier. Dat kan ze gewoon niet laten. Maar dan stapt ze weer gauw door. Welgemoed. Wat is nou één uur. En dan op zeven. De moeite immers niet.

Barbie voelt plotseling geen moeheid meer. Ze loopt bijna even kwek als bij het begin van haar tocht. Totdat er opeens weer een wegwijzer staat. Fijn. Ze draaft er naar toe. Gauw even kijken hoeveel kilometer het nu nog is.

Maar dan worden haar ogen groot van schrik. Tien, staat daar. Maar dat kan niet waar zijn. Dat moet een vergissing wezen. Tien. Dan zou ze nog twee en een half uur werk hebben. En ze dacht nog wel . . .

De tranen willen Barbie in de ogen springen. Maar ze dringt ze dapper terug. En ze stampet even met haar voet op de grond. Het was daarnet nog maar één uur. Nou dan.

Arme, kleine, domme Barbie.

Hoofdstuk 7

Het is halféén. In de Mr. Brongerslaan, op nummer veertien, zitten vader Verweys, Edu en Toos aan tafel. Toos heeft het laatste uur van de morgen geen les gehad. Dat trof prachtig. Nu kon zij voor het eten zorgen. Eduard heeft de tafel gedekt. Ze kunnen beginnen. Maar Barbie is er nog niet.

„Waar blijft dat kind nu toch?” Vader kijkt een beetje boos. „Ze had al lang thuis kunnen zijn,” vindt hij.

„O, ze is zeker nog hiernaast.” Edu zegt het een tikje onverschillig. „Daar zit ze tegenwoordig immers toch zowat altijd.”

Dat is waar.

„Maar ze weet dat we nu moeten eten,” vindt vader geprikkeld. Hij moet nog iets nakijken voordat hij weer naar kantoor gaat. En . . . Hij heeft haast. „Toos, ga jij haar dan gauw ophalen.”

Toos blijft zitten waar ze zit. „Ik heb ook al gekookt. Kan Edu nu niet . . .,” begint ze met een verongelijkt gezicht.

„En ik heb de tafel gedekt,” komt Edu prompt met zijn aandeel in het huishoudelijke werk, waaraan hij wel twee broertjes dood heeft, op de proppen.

Maar z'n vader hoort dat niet eens. „Ik droeg het jou op, Toos,” zegt hij streng.

Als vader in zo'n bui is . . . Toch nog onwillig komt Toos over-eind. Haar ogen schieten intussen vonken in de richting van haar broer. „Natuurlijk Toos. Altijd Toos. Dat lieve jongetje . . .,” moppert ze intussen. Maar ze gaat toch.

Even later is ze alweer terug ook. Ze heeft niet eens de moeite genomen om over het lage tussenmuurtje te stappen; ze heeft alleen maar even haar hand uitgestrekt en op de belknop gedrukt.

„Ze is er niet,” vertelt ze. „En ze is er niet geweest ook. Mocht ze nog komen, dan zullen ze haar meteen naar huis sturen.”

Ziezo, dat is dat. Ze zit intussen alweer op haar plaats. Dat ge-

zeur ook. Ze heeft een trek!

„Dat is tenminste wat,” zegt haar vader dan.

„Ze moet natuurlijk schoolblijven.” Edu begrijpt niet waarover z'n vader zich zo druk maakt.

Deze kijkt hem even aan. „Barbie? Nee, dat geloof ik niet.”

„Nou, dan is ze met een kind van school meegegaan en de tijd vergeten. Of ze loopt gewoon wat te dromen. Weet ik veel,” zegt Toos dan. „Maar laten we nu alsjeblieft gaan eten. Anders wordt alles koud.” Verdraaid nog 's aan toe, ze heeft me daar een werk gehad aan dat gekokkerell! Het is per slot haar dagelijks werk niet. En ze gaat al evenmin op een huishoudschool. Als ze nog langer wachten, is er niets meer aan. Koud „warm eten”. Ba, nee, dat smaakt naar niets.

„Je hebt gelijk,” vindt haar vader. „We beginnen.”

Ze eten zwijgend. Toos, omdat ze nog steeds een beetje boos op haar vader en Edu is. En het nu gewoon vertikt om wat gezellig te zijn en een beetje te praten. Ze vindt het allemaal niet eerlijk, niet rechtvaardig. Vader vraagt veel meer van haar dan van Edu nu moeder ziek is. Omdat zij een meisje is. Ook wat moois. Zij mag dan honderd keer een meisje zijn, maar ze gaat net zo goed als Edu op het lyceum, al zit Edu dan op de gymnasium-afdeling en zij maar op de middelbare meisjesschool, zoals Edu soms zo smalend kan zeggen. En ze moet ook maar zorgen dat ze klaar komt met haar huiswerk. Bovendien is Edu een kei in het leren en zij niet en is hij ook nog een jaar ouder dan zij. Nee, ze vindt het echt geen werk van vader. Ze mokt.

Edu zwijgt ook in alle talen. Niet, omdat hij zich onrechtvaardig behandeld vindt of zo iets. Nee. Alleen omdat hij aan het stuk voor de grote schoolavond denkt, waarin hij de hoofdrol heeft gekregen. Vanavond moeten ze weer repeteren. Leuk.

En vader, omdat . . .

Ze schieten op deze manier anders mooi vlug op. Maar als ze aan het toetje zullen beginnen, staat mijnheer Verweys plotseling op. „Ik ga de school opbellen,” zegt hij. „Het is nu nota bene al

kwart voor één. Als ze moet schoolblijven, houden ze haar toch wel rijkelijk lang vast als je het mij vraagt.” Hij is al bij de telefoon en draait het nummer.

„Geen gehoor,” zegt hij teleurgesteld, nadat hij de schooltelefoon zeker tien keer heeft laten bellen.

„Dat had ik u van tevoren wel kunnen vertellen,” beweert Edu eigenwijs. „Kwart voor één.” En na een blik op z'n polshorloge: „Nee, tien voor één heb ik het al. Iedereen is natuurlijk al lang weg.”

„Maar waar zit dat kind dan toch?” Vader Verweys begint echt ongerust te worden, al probeert hij dat voor z'n kinderen nog te verbergen.

Voelt Toos dat aan? Ze schijnt in ieder geval te vergeten dat ze eigenlijk boos is en speelt niet langer stommetje. Ze zegt hartelijk, als wil ze haar vader moed inspreken: „Och, ze komt heus wel weer thuis, hoor, paps. Die Barbie van ons loopt echt niet in zeven sloten tegelijk.”

Nu lacht haar vader naar haar. „Nee, dat geloof ik nu ook weer niet. Maar ik moet over een kwartier de deur alweer uit, weet je. En ik vind het niet prettig om weg te gaan zolang zij nog niet thuis is.”

Maar dan weet Edu opeens wat. „Als we nu vlug afeten en eindigen, kan ik wel even naar Job fietsen. Jobs zusje zit bij Barbie in de klas. Misschien weet die met wie Barbie is meegegaan.” Het staat voor hem vast dat ze of nog op het schoolplein speelt, of met een klasgenootje dat misschien pas om één uur hoeft te eten, mee naar huis is gegaan. En dat ze het daar dan zo naar haar zin heeft, dat ze gewoon de tijd vergeet. Hij maakt zich helemaal geen zorgen over z'n jongste zus. Maar z'n vader doet dat wel. Dat ziet hij. En die heeft tegenwoordig heus al zorgen genoeg. En daarom . . .

„Dat is een goed idee,” vindt mijnheer Verweys.

„Ja.” Toos is het met haar vader eens. „Maar misschien is het niet eens nodig,” laat ze er hoopvol op volgen. „Misschien komt

ze intussen wel thuis.”

„Laten we dat hopen,” zegt haar vader hartgrondig.

Vlug eten ze hun vla, eindigen en dan fietst Edu weg, want Barbie laat nog steeds op zich wachten.

„k Ben zo terug, hoor,” belooft Edu.

Toos begint alvast af te ruimen.

Mijnheer Verweys zoekt iets in een van de laatjes van z'n bureau. Maar zo lang mogelijk gewoon doen, denkt hij intussen. En die papieren . . .

Gauwer dan hij heeft durven hopen is Edu terug. Maar zonder Barbie. Nu ja, dat hindert niet. Als hij nu maar weet waar ze is. Dan kunnen ze haar ophalen.

„En?” vraagt hij gespannen, zodra Edu de kamer binnenkomt. Verbeeldt hij het zich of ziet Edu nu werkelijk zo wit? Och . . .

Hij moet nu niet . . .

Maar het volgende ogenblik is het of de grond onder zijn voeten wegzakt. Want Edu zegt een beetje schor: „Ze is helemaal niet op school geweest.”

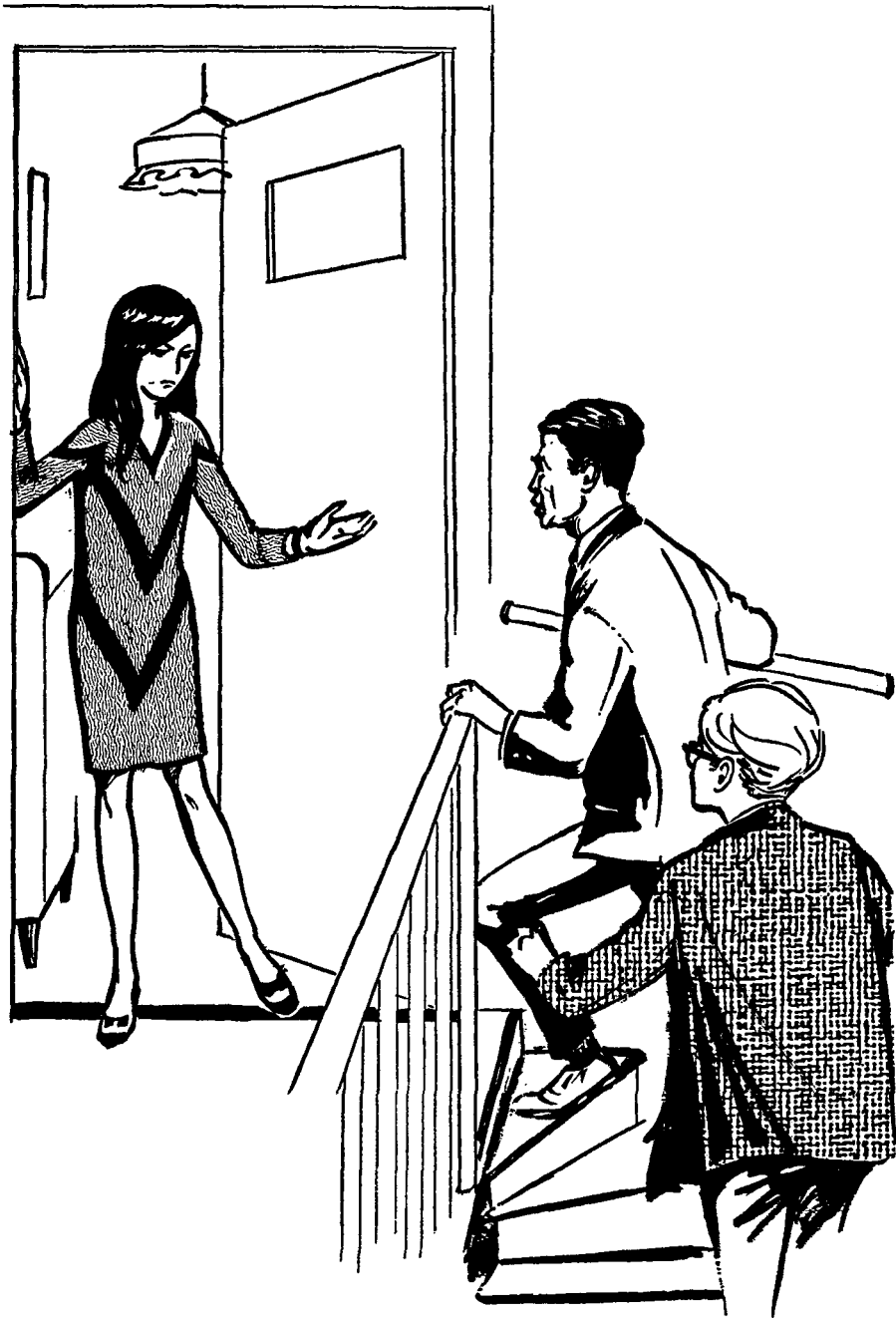
„Helemaal niet op school geweest?!” Nu schrikt Toos ook. En niet zo'n heel klein beetje. „Maar dat kan toch niet. Ze . . .”

En dan vliegt ze opeens de trap op, regelrecht naar Barbie's kamertje. Misschien . . .

Haar vader en Edu zijn haar achterna gerend. Ze hebben begrepen wat Toos dacht. Misschien voelde Barbie zich niet helemaal lekker vanmorgen en is ze weer in bed gekropen toen zij weg waren en ligt ze nu doodgewoon rustig te slapen. Zijn al die schrik en zorg en angst voor niets geweest. Zo iets lees je immers vaak genoeg. Alles is in rep en roer, een hele straat, zelfs een heel dorp soms is op zoek naar het vermiste kind. Overall, behalve . . . En dan opeens ontdekt iemand toevallig het kind rustig slapend in z'n eigen bed. O, als dat . . .

Maar als vader en Eduard boven aan de trap zijn, komt Toos Barbie's kamertje alweer uit.

„Nee,” zegt ze enkel, zonder verdere uitleg.



Die is ook niet nodig. Ze begrijpen haar zo wel.

Vader gaat toch nog het kamertje binnen. Hij kijkt onder Barbie's hoofdkussen, op de commode, op de vensterbank.

„Ik dacht, misschien heeft ze een briefje . . .” probeert hij dan uit te leggen.

Maar hij hoeft z'n zin niet af te maken. Edu en Toos knikken meteen. Ze hebben het begrepen.

„Maar waar is ze dan? Wat kan er dan toch gebeurd zijn?” Met ogen, groot van angst, kijkt Toos van haar vader naar Edu en weer terug. En als die twee daar maar blijven staan, als verlamd, even hulpeloos als zijzelf, houdt ze het niet meer uit. En ze schreeuwt: „We moeten iets doen. Kom dan toch. Laten we gaan zoeken. Overal. Eerst hier in huis.”

Ze rent meteen naar haar eigen kamertje, trekt haar kast open, kijkt onder haar bed.

Edu, al lang blij dat hij nu tenminste iets kan doen, is naar z'n eigen kamer gehold, onderzoekt die grondig en neemt dan bij twee treden tegelijk de trap naar de zolder.

Vader Verweys kijkt op de slaapkamer van moeder en hemzelf op alle mogelijke en onmogelijke plaatsen. En intussen komen de vreeslijkste dingen hem voor de geest. Kind op weg naar school te water geraakt en verdronken. Spelend. Maar hier bij hen op het dorp is zo goed als geen water. Jongetje aangereden door een vrachtauto. In zorgwekkende toestand naar het ziekenhuis gebracht. Maar als Barbie op weg naar school een ongeluk had gekregen, zouden ze daarover natuurlijk al lang bericht hebben gehad. Als er niemand van de omstanders haar kende of herkende – iemand kan ook nog deerlijk verminkt zijn – zou de politie de scholen wel afgebeld hebben. Och heden, ja, de politie vist zo iets in een ogenblik uit. Die hakt vaker met dat bijltje. Nee, daaraan hoeft hij niet te denken. Maar ondertussen . . .

En dan komt Toos binnen, gooit zich huilend op het bed van haar moeder en snikt uit wat als eerste angstgedachte bij vader Verweys is opgekomen, maar die hij, zeer beslist, ogenblikkelijk

heeft weggeduwd, omdat dat al te afschuwelijk zou zijn: „Als ze haar maar niet meegelokt en vermoord hebben.”

„O nee. Dat niet.” Edu schreeuwt het, als wil hij die vreeslijke gedachte zo afweren.

Nu dat heel erge is uitgesproken en hij ziet hoe overstuur Toos is en hoe slecht Edu het heeft, krijgt vader Verweys opeens z'n kalmte terug.

„Dat zou het allerergste zijn,” zegt hij. „Maar ik geloof dat we daaraan toch niet dadelijk hoeven te denken.” En terwijl hij z'n ene arm om Toos en de andere om Edu heen slaat: „Kom maar, dan gaan we naar beneden. En dan zullen we daar eens overleggen wat ons nu te doen staat.”

Zijn rustige toon werkt kalmerend. Iets doen. Ja, als ze maar iets kunnen doen.

Toos droogt haar tranen. Edu doet z'n uiterste best om niet te laten merken dat hij staat te trillen op z'n benen. En terwijl ze zo gedrieën, zeer eensgezind, de trap aflopen, denkt vader Verweys: wat een geluk dat moeder dit niet weet.

Het is intussen kwart over één.

Toos gaat naar de voordeur, trekt 'm open, loopt het tuinpadje af en kijkt spiedend naar links en naar rechts. Stel je nu eens even voor dat Barbie . . . Maar er is in geen velden of wegen een Barbie te zien.

„Ik ga niet naar school voordat ze thuis is,” zegt ze, zodra ze in de kamer komt.

„Ik ook niet.” Edu peinst daar niet eens over. Dat zie je aan z'n hele gezicht.

Vader Verweys schijnt dat vanzelfsprekend te vinden. Hij zegt tenminste helemaal niet: „Maar dat gaat toch zo maar niet! Jullie kunnen toch niet zo maar wegblijven!” Of, wat zachtzinniger: „Zouden jullie dat nu wel doen, kinderen?” Nee. Hij zegt enkel: „Ik zal het lyceum meteen bellen. En het kantoor ook. Ze moeten zich daar maar even zien te redden.”

Even. Als het werkelijk 's even zou mogen zijn. Als Barbie . . .

Maar het wordt twee uur en het wordt drie uur en het wordt vier uur. En nog steeds is er van Barbie geen spoor. Ze hebben alle mensen, van wie ze maar enigszins dachten dat ze daar misschien zou kunnen zijn, opgebeld of opgezocht. Maar niemand weet waar ze is.

Mevrouw Deemter heeft haar wel de deur uit zien gaan. Ze hebben nog naar elkaar gezwaaid. Ze heeft toen nog gedacht: Wat is onze Barbie vanmorgen vroeg. Nee, ze kan onmogelijk te laat op school gekomen zijn en zijn gaan rond dwalen, omdat ze te laat was en niet meer naar binnen durfde. Dat lijkt haar trouwens ook niets voor Barbie. Maar dat is bovendien eenvoudig uitgesloten. Ze was eerder aan de vroege dan aan de late kant. Werkelijk.

Klaas Peter en Epke zijn er helemaal ontdaan van dat hun vriendinnetje zo maar spoorloos verdwenen is. Ze zoeken op alle plekjes waar ze wel eens met elkaar spelen. Vooral op de schuilplaatsjes. Maar ze is nergens.

„Zou ze naar Hedwig zijn gegaan?” vraagt Epke dan opeens. Klaas Peter pakt haar meteen bij de hand. „Kom mee,” zegt hij intussen. „We gaan kijken. Dat kan best. Mevrouw Warner heeft immers gevraagd of we nog eens kwamen. Misschien is Barbie . . .”

Maar ook in de mooie bungalow is Barbie niet. En ze is er niet geweest ook.

De hele laan leeft mee en zoekt mee. De politie is ingeschakeld. Ze doorkruisen het dorp in alle richtingen. Ze kammen een bos en een heideveld in de omgeving uit. Alles zonder resultaat.

Mijnheer Verweys, Edu en Toos schrikken op bij iedere bel en elke telefoon. En denken daarna telkens weer vol hoop: Zou ze daar zijn? Zouden ze haar eindelijk gevonden hebben? Maar steeds weer worden ze teleurgesteld.

Toos moet al maar huilen. Ze wil het niet, maar de tranen komen steeds weer. Barbie is vast dood. Ze is vast en zeker dood, moet ze telkens weer denken. Maar ze durft het niet hardop te zeggen.

Edu ziet zo wit. En vader . . . Vaders gezicht is gewoon grijs. „Hoe moet dat nu straks met moeder?” vraagt Edu opeens als het al bij halfzes is. „Moet u niet nodig naar de bus, vader? Als u wegblijft, denkt moeder . . .”

Z'n vader knikt. Hij heeft daar wel aan gedacht. Maar mijnheer Andela van de overkant heeft alle mogelijke hulp toegezegd. En die heeft een auto. Die zal hij vragen . . . Dan zijn ze er veel vlugger en kan hij later weg. „Mijnheer Andela wil me misschien vanavond wel rijden,” zegt hij. Hij belt meteen en vraagt het.

„Natuurlijk, mijnheer Verweys,” zegt mijnheer Andela dadelijk. „Ik ben veel te blij dat ik dit tenminste voor u kan doen. Zegt u maar hoe laat ik moet voorrijden.”

Mijnheer Verweys aarzelt even. „Om halfzeven, kan dat?” vraagt hij dan.

„Ja zeker. Precies halfzeven sta ik voor uw deur,” belooft mijnheer Andela.

Edu en Toos luisteren verbaasd naar hun vader. Ze kijken elkaar eens aan en trekken dan allebei niet begrijpend hun wenkbrauwen omhoog. Wat vader nu toch bezielt? En zodra hij de hoorn op de haak legt, zegt Toos: „Maar halfzeven is toch veel te laat, vader. Om halfzeven begint het bezoek immers al.”

Mijnheer Verweys knikt. „Dat weet ik natuurlijk wel, meisje. Maar ik wil zo lang mogelijk hier blijven. Als . . .” Hij moet opeens even slikken. „Ik zal het ziekenhuis ook even bellen en vragen of ze moeder willen zeggen dat ik wat oponthoud heb en een half uur later kom.”

Als Barbie om zeven uur nog niet gevonden is, zal het omgeroepen worden over de radio. Hij heeft dat nog maar niet tegen Edu en Toos gezegd. Het lijkt dan allemaal opeens immers nog zoveel erger en ze hebben het toch al zo slecht, die twee. Ze wilden het eerst al om zes uur doen. Maar hij heeft gezegd: „Nee, dan nog niet. Mijn vrouw mocht het eens horen. Nee, ik moet het haar op het bezoek eerst vertellen.”

Maar hoe zal hij dat ooit kunnen? Hij ziet er tegenop als tegen

een berg. Hij wil het in ieder geval zo lang mogelijk uitstellen. Misschien . . . Als de nood op het hoogst is, is de redding dikwijls nabij. O, als dat eens . . . Want hoe kan hij z'n vrouw straks onder de ogen komen en heel gewoon doen, alsof er geen vuiltje aan de lucht is, terwijl . . . Ze leest immers altijd alles van z'n gezicht. Ze zal zo merken dat er iets ergs is. Als hij om zeven uur komt, moet hij wel dadelijk . . .

Edu ziet z'n vader daar staan. Vader kijkt zo vreemd. Vader zal toch niet gaan huilen! Dat zou hij eenvoudig niet kunnen verdragen. Hij heeft z'n vader nog nooit zien huilen. Dat doen mannen immers niet. Die beheersen zich. Maar nu . . . „O Heer Jezus, breng onze Barbie toch weer gezond en veilig thuis. En ook gauw. Alstublieft,” bidt hij dan voor de zoveelste keer met wijd open ogen. God weet toch alles. God ziet Barbie nu net zo goed als hem. Waarom brengt Hij haar dan niet thuis. Ze wachten nu al zo lang. Hij houdt het bijna niet meer uit.

De klok wijst zes uur.

„Jullie moeten wat eten, kinderen,” zegt vader Verweys dan.

„Ik niet,” zegt Edu meteen.

„Ik ook niet.” Dat is Toos. „Ik zou geen hap door m'n keel kunnen krijgen. Maar zal ik voor u . . . ?”

Haar vader schudt zijn hoofd. „Nee, dank je. Maar misschien kun je een kopje koffie voor me maken.”

„Tuurlijk, paps.” Toos is al op weg naar de keuken.

Om vijf voor halfzeven staat vader Verweys klaar voor z'n reis naar moeder. En dan gaat opnieuw de telefoon.

Hoofdstuk 8

Het is kwart over zes en al helemaal donker als Barbie eindelijk de stad komt binnensjokken. Haar benen zijn zo moe. Wel een paar keer heeft ze in de laatste uren gedacht: Ik ga zitten. Ik doe geen stap meer. Ik kan niet meer. Maar dan zag ze opeens haar moeders gezicht weer voor zich en stapte ze toch maar verder. Al deed ze dat dan ook heel wat langzamer dan in het begin van haar tocht. Steeds langzamer. Maar ze wou en ze zou naar haar moeder toe. En ieder stapje bracht haar per slot dichter bij het ziekenhuis, al was dat dan ook maar een heel, heel klein stukje. Toen ze ten slotte de lichtjes van de stad kon zien, ging het trouwens weer wat beter. Ze dacht: Nu ben ik er zo. En die gedachte gaf haar nieuwe moed. Maar dat viel toch ook nog weer tegen. Zesentwintig kilometer is wel heel, heel veel, hoor. Dat weet ze nu. Eens en voorgoed. Niemand hoeft haar dat meer te vertellen. Maar nu is ze wel in de stad, maar nog niet bij moeder. Hoe komt ze daar? En hoe komt ze daar het vlugst? De bus rijdt altijd naar het busstation natuurlijk. Maar door welke straten? Dat weet ze niet. Zodra ze een politieagent ziet, zal ze . . .

Ze heeft geluk. Achter haar komt een agent aangefietst. Hij ziet Barbie daardoor eerder dan zij hem. Maar hij ziet nog meer. Hij ziet dat het kleine meisje daar voor hem doodmoe is. Dat ze haar ene been bijna niet meer voor het andere kan zetten. Het is me toch wat. Maar hoe komt zo'n klein ding hier in vredesnaam zo in haar eentje verzeild? En dan nog wel in het donker.

Vlak naast Barbie springt hij van z'n fiets. Daar schrikt ze toch wel even van. Maar zodra ze ziet dat die man naast haar een agent is, een jonge agent, die haar vriendelijk aankijkt, kan ze opeens wel zingen. Want nu hoeft ze niet meer naar een politiemans uit te kijken. Er staat er al een bij haar. En nog voordat hij haar iets kan vragen, begint ze al: „Kunt u mij ook zeggen hoe ik het vlugst bij het ziekenhuis kan komen, meneer?”

Daar schrikt de agent van. Het ziekenhuis. Zou ze . . . ?

Maar Barbie vertelt al: „Daar ligt mijn moeder. Ik moet naar mijn moeder toe.”

„In welk ziekenhuis ligt je moeder?” vraagt de agent nu. „Er zijn er wel drie in de stad.”

Nu zet Barbie een paar verschrikte ogen op. Welk ziekenhuis? Ze praten thuis altijd gewoon over het ziekenhuis. Maar toen moeder er naar toe moest, vroeg de dokter: „Naar welk ziekenhuis wilt u het liefst, mevrouw Verweys? Het . . .”

Ze weet het opeens weer. Gelukkig.

„Het Diaconessenhuis.” Ze jubelt het bijna, zo blij is ze dat het haar te binnen schoot.

Het Diaconessenhuis. Dat ligt helemaal aan de andere kant van de stad. En dit kind . . . En zo alleen . . . De agent begrijpt het niet allemaal. Maar hij ziet weer hoe moe Barbie is. En daarom vraagt hij niets meer. „Kom maar,” zegt hij alleen. „Ik zal je er wel brengen.” En met een zwaai tilt hij haar op z'n bagagedrager. „Houd me maar stevig vast,” lacht hij dan. „Er niet afrollen, hoor.”

„Vast niet. Ik zit ook wel eens bij vader achterop. En bij Edu. En Edu rijdt hard! Maar ik ben nooit bang, hoor.” Barbie babbelt maar door. Ze is zo blij dat ze nu eindelijk in de stad is. En dat ze niet meer hoeft te lopen. En dat deze agent zo aardig voor haar is en haar bij moeder zal brengen.

Maar de agent rijdt niet meteen naar het Diaconessenhuis. Hij brengt haar eerst naar het politiebureau. Maar dat weet Barbie niet. Ze ziet alleen een mooi gebouw met een brede, stenen trap ervoor, die naar een soort platje voor de dubbele deur loopt. En boven op de leuning van dat platje — eigenlijk heeft dat een deftige naam: bordes, maar dat weet Barbie niet — branden twee prachtige lampen. Grote lantaarns. Op elke hoek één. En . . . Maar hier moet ze niet zijn.

„Dit is het Diaconessenhuis niet,” zegt ze meteen als de agent afstapt en haar van de fiets tilt. Zou hij niet weten waar het is?

Dat . . .

Maar de agent stelt haar gerust. „Daar gaan we zo naar toe,” belooft hij. „Ik moet hier eerst even zijn.”

Hij maakt de deur open, neemt haar mee door een brede gang met een stenen vloer, waarop verscheidene deuren uitkomen. Door een van die deuren gaan ze een grote kamer binnen. Achter een bureau zit daar nog een politieagent. Een veel oudere. Die lacht als hij Barbie ziet.

„Wel, wel, jongedame, kom jij ons een poosje gezelschap houden?” vraagt hij dan. Die is haar moeder in de stadsdrukte zeker kwijtgeraakt en kan de weg naar huis nu niet meer vinden, denkt hij intussen. Zulke kindertjes krijgen ze hier wel meer. Ze ziet er in ieder geval niet uit als een straatboefje, dat iets kwaads heeft uitgehaald en een flink standje moet hebben en misschien nog straf ook. Hij trekt intussen al een stoel voor haar bij en zegt vriendelijk: „Kom hier maar zitten, meiske.”

Maar dat doet Barbie niet.

„Nee, meneer,” Ze schudt haar hoofd. „Dank u wel. Ik moet naar het ziekenhuis.”

„Naar het ziekenhuis?” Daar hoort de oudere agent vreemd van op. Hij kijkt z'n jongere collega vragend aan. Dit begrijpt hij niet. Die legt het hem vlug uit.

„Ga toch maar heel eventjes zitten,” zegt hij dan overredend tegen Barbie. „We gaan zo verder, hoor. Maar je moet ons toch eerst even vertellen hoe je heet en waar je woont en zo.”

O, dat wil Barbie best. Ze steekt meteen van wal. „Ik heet Barber Hendrika Verweys. Maar ze noemen me altijd Barbie. En ik woon in de Mr. Brongerslaan op nummer veertien.”

De Mr. Brongerslaan. Ze hebben hier geen Mr. Brongerslaan. De agenten begrijpen er niets van.

„Waar? In welke plaats?” vragen ze dan.

Barbie noemt prompt de naam van het dorp waar ze woont.

De agenten herhalen die naam als uit één mond, meer dan verbaasd. Dat dorp ligt hier een behoorlijk eind vandaan. Hoever



precies weten ze niet. Maar beslist meer dan vijftientig kilometer. En dat kleine ding liep. Hoe . . .

„Maar hoe ben je hier dan gekomen, meisje?” vraagt de jongste agent nu.

„Lopend.” Barbie zegt het een tikkeltje trots. „Zesentwintig kilometer,” laat ze er nog trotser op volgen.

„Maar, kind.” De agenten weten gewoon niet wat ze horen.

„Je moet bek-af zijn,” bedenkt dan de oudste van de twee.

Barbie houdt zich groot. „Ik ben wel een beetje moe,” zegt ze alleen. „M'n benen.”

„Dat geloof ik,” zegt de jongste agent. „En heb je onderweg wel wat gegeten en gedronken?” vraagt hij dan.

„Ik heb vier boterhammen gegeten,” vertelt Barbie trouwhartig.

„Twee van Edu. Die had hij vergeten. En twee van mezelf. Maar gedronken niet. Ik had wel dorst, hoor. En een paar keer had ik bijna een sinaasappel genomen, maar ik heb het gelukkig toch niet gedaan. Ik wilde mamma alles geven, ziet u.”

De jonge agent heeft ergens een beker melk vandaan getoverd en de oudere een dubbele boterham met rollade ertussen.

„Hier, Barbie, drink maar lekker op. We hebben nog wel meer.”

„En deze boterhammen zullen je ook nog best smaken. Zesentwintig kilometer lopen! Lieve tijd.”

Ze hoeven Barbie geen tweemaal te noden. Ze drinkt de beker melk achter elkaar leeg. O, wat smaakt dat lekker. En dan hapt ze in de boterhammen. Mm. Rollade. Heerlijk. En intussen moet ze de beide mannen alles vertellen. Van haar moeder, die nu al zo lang in het ziekenhuis hier ligt. En van Sint-Maarten. En het plannetje om haar hele buit aan moeder te geven. En het tweede: die moeder zelf te gaan brengen. Als een verrassing.

Ze mogen het best weten, vindt ze. Ze zijn zo aardig voor haar. En het hoeft nu niet langer een geheimpje te blijven, want ze is al in de stad. Ze gaat straks fijn naar moeder. Niemand zal haar nu meer naar huis terugbrengen, zonder dat ze bij moeder geweest is.

„Maar ze weten bij je thuis dus niet dat je hier bent,” begrijpt de jonge agent dan opeens. En hij kijkt daarbij zo geschrokken, dat het plotseling tot Barbie doordringt dat dat toch wel heel erg is. Daarom slaat ze haar ogen neer en schudt een beetje beschaamd haar hoofd. „Dan was het immers geen geheimpje meer. En dan hadden ze me vast niet laten gaan,” zegt ze dan heel zacht.

Ze wil nog meer zeggen om zich te verdedigen. Dat ze gedacht had dat ze hier al veel eerder zou zijn. En dat ze dan de zusters in het ziekenhuis had willen vragen naar haar huis op te bellen om te zeggen dat ze bij moeder was. En . . .

Maar ze krijgt de kans gewoon niet. De oudere agent is opgevlogen. En terwijl hij haar streng aankijkt, zegt hij: „Maar dan moeten ze bij je thuis nu in dodelijke ongerustheid zitten. Hebben jullie telefoon?”

Barbie knikt. Maar ze kan het nummer niet zo gauw bedenken. Raar is dat. Ze weet het anders altijd zo goed.

Maar het is ook niet nodig. De politieagent bladert al in de telefoongids. Haastig. Vermaas . . . Vermeer . . . Verwaal . . . Verweys. „Mr. Brongerslaan veertien, zei je toch, hè?”

Barbie knikt opnieuw.

De agent heeft het. Hij begint meteen het netnummer te draaien. Hoofdschuddend. Zulke kinderen toch. Ze doen maar. Ze denken er geen ogenblik aan dat hun ouders . . . En nu moet hij die familie niet nog een nieuwe schrik bezorgen. Hij moet vooral niet zeggen dat ze met het politiebureau verbonden zijn. Nee, dadelijk vertellen . . .

Aan de andere kant van de lijn begint de telefoon te bellen.

„Met Verweys,” hoort hij vlak daarop een zenuwachtige stem. „Goed nieuws voor u, meneer. Barbie is veilig en wel hier.” Ja, zo is het goed.

„Goddank.” Meer kan vader Verweys op dit ogenblik niet zeggen. Maar Edu en Toos, die vlak naast hem staan en gespannen naar hem kijken, pakken ’m bij z’n arm.

„Is Barbie . . .?” Verder komen ze niet.

„Gezond en wel,” kan hun vader er dan uitbrengen.

De bel gaat.

„Dat zal mijnheer Andela zijn. Ik laat 'm wel binnen.” Dol van vreugde en opluchting vliegt Edu naar de gang, trekt met een juichend: „Onze Barbie is terecht,” een door deze wel wat ongewone ontvangst nogal verbouwereerde mijnheer Andela naar binnen en loodst hem vervolgens mee naar de kamer.

Daar staat vader Verweys nog met de hoorn aan z'n oor.

Toos, een arm om haar vader heen, haar gezicht vlak bij het zijne, probeert mee te luisteren.

„Prachtig. Heel hartelijk dank. Voor het bellen. En voor alles wat u voor Barbie deed. Wij komen nu direct.” Vader Verweys is zichzelf weer de baas.

Even staat hij heel stil als hij de hoorn op de haak heeft gelegd. Hij schudt z'n hoofd. „Ik kan het nog maar nauwelijks geloven,” zegt hij dan zacht. Maar z'n ogen stralen.

„Vertellen. Nu eerst vertellen.” Toos danst van blijdschap om haar vader heen. O, dat Barbie veilig en wel terecht is. En niet . . . dood, zoals ze de laatste uren aldoor heeft gedacht. Het lijkt of ze plotseling is wakker geworden uit een heel nare, benauwde droom. Alles moet ze weten. „Waar is ze nu, vader? En wanneer komt ze thuis? En waar is ze al die tijd geweest? En . . .” De ene vraag na de andere vuurt ze op haar vader af, zonder antwoord af te wachten.

Totdat Edu een beetje ongeduldig zegt: „Houd je snater nu 's even alsjeblijft, Toos. Je kwekt maar door. Vader kan er geen woord tussen krijgen.”

Prompt slaat Toos een hand voor haar mond. Edu heeft gelijk. Maar . . .

Mijnheer Verweys lacht. „Alles wat ik weet zal ik jullie vertellen,” belooft hij. „Maar zo meteen. Onderweg.” En terwijl hij nu mijnheer Andela aankijkt: „Want als u het goedvindt, krijgt u drie passagiers in plaats van mij alleen, mijnheer Andela.”

„Natuurlijk,” haast die zich te zeggen. „Hoe meer zielen hoe

meer vreugd.”

„Maar terug worden het er vier.” Mijnheer Verweys zet een heel geheimzinnig gezicht.

„Gaan we Barbie dan halen?” Het is natuurlijk Toos, die dat meteen vermoedt.

„Precies. Maar eerst gaan we met z'n drieën naar moeder. Daar wordt Barbie nu ook naar toe gereden.” En meteen er achteraan, voordat ze weer kunnen beginnen te vragen: „Edu, ga jij het vlug aan de burens vertellen. En vraag of ze het zoveel mogelijk willen doorgeven. Dan bel ik het politiebureau nog even op.” Edu is al weg. Als je ook zulk goed nieuws mag gaan brengen . . .

Intussen staat Barbie, haar handen op de rug gevouwen, voor de oudere agent. Hij kijkt heel ernstig en z'n gezicht staat streng als hij begint: „Eigenlijk ben je een heel stout meisje, weet je dat wel? Eigenlijk moesten we je eerst een poos in de hoek zetten om 's goed na te denken over wat je gedaan hebt. En je daarna een heleboel strafregels laten schrijven. Ik mag niet spijbelen. Honderd keer. Ik mag niet weglopen. Ook honderd keer. Ik mag mijn vader en mijn broer en mijn zus niet in ongerustheid laten zitten. Nog eens honderd keer.”

„Ja, maar dat wilde ik ook niet. Ik had gedacht . . .” Barbie denkt dat ze nu de kans krijgt om zich tenminste een beetje te verdedigen. Maar dat heeft ze mis.

„Stil. Stil jij. Ik ben nog niet klaar,” zegt de agent. En hij probeert een nog strenger gezicht te zetten. Maar dat lukt hem niet al te best. „Ik zou nog wel veel meer strafregels voor je kunnen bedenken,” gaat hij dan verder. „Maar dat doe ik toch maar niet.” De agent vindt dat het nu welletjes is en dat hij z'n strafpredikatie wel kan beëindigen. En op een heel andere toon gaat hij verder: „Want ik weet wel zeker dat je niet weer zo'n wandeltocht gaat maken. Dat hoef je me niet eens te beloven. En al heb je wel een beetje dom gedaan, ik vind het toch prachtig dat je zoveel van je mammi houdt, dat je dat hele eind wilde gaan

lopen om haar die zak met zelf-verdiend lekkers te kunnen brengen. Ga nu maar gauw naar haar toe. En doe je moeder mijn hartelijke groeten. En vertel haar maar dat ik vind dat ze toch een dappere, kleine dochter heeft. En kijk, omdat je nu zelf helemaal niets uit die zak met lekkers genomen hebt, krijg jij wat van mij." En dan stopt hij haar zo maar een dikke plak chocola in haar handen.

Barbie weet gewoon niet wat ze ziet.

„Is die echt voor mij?" vraagt ze dan ongelovig.

De agent lacht. „Heel echt." Maar dan weet hij opeens niet meer hoe hij kijken moet. Want Barbie gaat op haar tenen staan, slaat haar armen om z'n hals en geeft hem een kus. „Heel hartelijk bedankt, hoor, meneer," zegt ze dan blij.

De agent wordt er gewoon verlegen van. Zo'n kleine lieverd ook. De jonge agent brengt haar naar het ziekenhuis. Achter op z'n fiets. „Dat heb ik je toch beloofd," lacht hij. „En wat je belooft, moet je altijd doen."

Ja, dat is zo.

Hij brengt haar helemaal tot aan de deur.

Barbie geeft hem netjes een hand. „Welbedankt voor alles, meneer," zegt ze dan.

„Dat zit wel goed," vindt hij. „Ga nu maar gauw naar je moeder." Barbie steekt nog even haar hand naar hem op. Dan verdwijnt ze, tussen de andere bezoekers in, naar binnen.

De agent wacht, totdat hij haar niet meer kan zien. Dapper klein ding, denkt hij intussen. Goed, ze had het natuurlijk niet mogen doen. En haar vader en haar broer en zus moeten een afschuwelijke middag gehad hebben. Maar wat moet dat kind veel van haar moeder houden. Dat maakt al dat andere toch wel weer een heleboel goed. Bijna tien uur lopen! En dat als je pas negen jaar bent! En helemaal alleen! Nou, ik geef het je te doen, hoor. Ik neem er m'n petje voor af. Eerlijk.

En terwijl hij naar de rijwielstalling loopt: Soms lees je zo iets wel eens in de krant en dan denk je . . .

En dan opeens wordt z'n vriendelijk gezicht één lach. Want nu komt er plotseling een plannetje in zijn hoofd. Een prachtig plannetje. Hij kent iemand van de krant. Die gaat hij het hele verhaal van Barbie's avontuur vertellen. En dan zal hij vragen of die er niet een stukje over schrijven wil. Voor de krant. Dat doet hij vast wel. En goed ook. Want hij kàn het. Reken maar. En als het er dan in staat, stuurt hij die krant aan Barbie. Hij heeft haar adres.

Ja, dat doet hij. Dat vindt ze vast enig. Maar hij wil er zelf ook een exemplaar van bewaren. Ten slotte gebeurt het niet alle dagen dat je zo'n dapper klein meisje ontmoet.

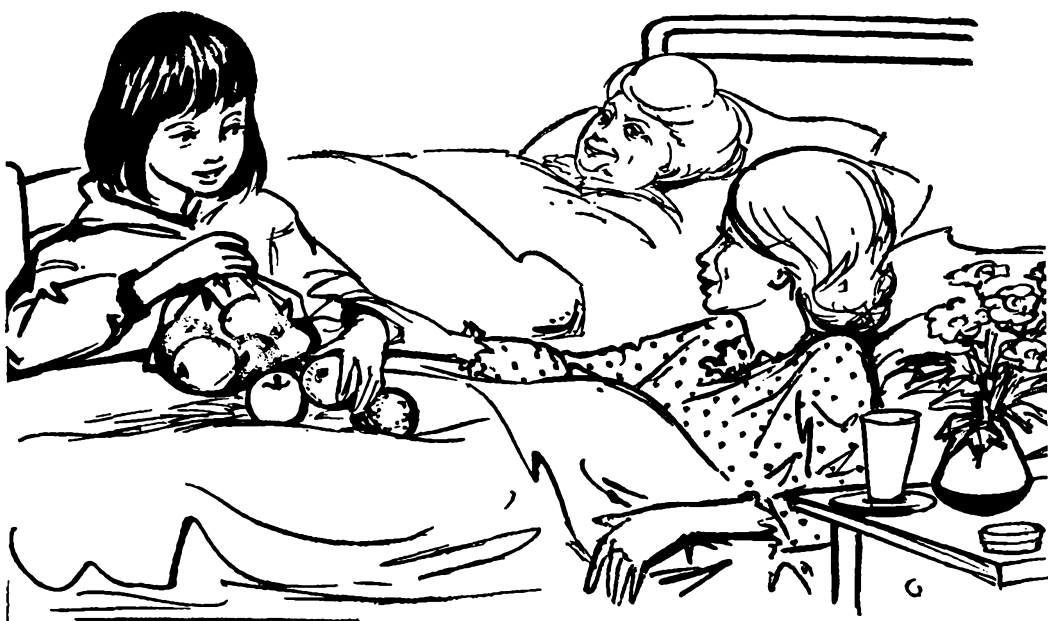
Hoofdstuk 9

„Barbie!” Moeder Verweys weet gewoon niet wat ze ziet. Barbie op avondbezoek. En helemaal alleen. Maar haar armen zijn al om haar jongste dochter heen. En ze drukt haar even stijf tegen zich aan. Precies zoals Barbie het zich onderweg een heleboel keren heeft voorgesteld.

Maar dan vraagt moeder verbaasd en ook een beetje ongerust: „Maar hoe kom jij hier nu toch zo helemaal alleen, meiske? De zuster is net wezen zeggen dat vader opgebeld en gevraagd heeft of ze even tegen mij wilden zeggen dat hij een half uurtje later kwam. Hij had wat oponthoud.” Ze begrijpt er niets van. Zou er iets gebeurd zijn? Maar wat dan?

Barbie knikt maar. Dat klopt allemaal. Toen de agent naar huis belde, was vader nog thuis. Vader had zelf het telefoontje aangenomen, vertelde hij.

En dan begint ze te vertellen. Zacht. Mevrouw Smid heeft ook bezoek. Van twee mensen nog wel. Die mag ze niet storen. En die hoeft het ook niet te horen. Want ze heeft nu onderhand ook heel goed begrepen dat ze het niet had mogen doen. Ze had tot zondag moeten wachten en mam dan haar zelf-verdiende lekkers moeten geven. Dan zou moeder er net zo goed heel blij mee geweest zijn. „Eigenlijk ben je een heel stout meisje.” Dat zei die aardige, oudere agent. En dat is waar. En daarom . . . Maar . . . Moeder Verweys luistert. „Kind toch. Kind,” zegt ze enkel af en toe. En dan schudt ze haar hoofd. Maar haar gezicht wordt intussen steeds ernstiger. Want ze denkt: Dat ze dat hele eind gelopen heeft. Helemaal alleen. Wat had haar wel niet allemaal kunnen overkomen. Vooral toen het donker was. Ze moet daar eenvoudig niet aan denken. En hoe heeft ze het volbracht? Bijna tien uur aan één stuk door lopen. Een kind van nog maar net negen jaar. En wat moeten vader en Edu en Toos in angst gezeten hebben, toen ze maar niet thuiskwam. En wat is het een



geluk dat zij van alles niets geweten heeft. Stel je voor. Hier maar stil op je bed moeten blijven liggen, terwijl je kind . . . Ze zou het gewoon niet hebben uitgehouden.

Opeens slaat ze haar armen nog eens heel stijf om Barbie heen en geeft haar wel vijf kussen. En daar tussendoor zegt ze al maar weer: „Jij lieve, kleine, stoute domoor.” Ze had immers wel nooit weer thuis kunnen komen . . .

En dan springen er zowaar tranen in moeder Verweys' ogen. Tranen van blijdschap en dankbaarheid. Omdat alles zo goed is afgelopen en Barbie daar nu toch gezond en wel bij haar bed zit. En heel ernstig plotseling zegt ze: „God heeft je bewaard, Barbie. Zul je niet vergeten Hem daarvoor te danken? Natuurlijk doet vader dat vanavond ook. Met jullie allemaal samen. Maar je moet het zelf ook niet vergeten, hoor.”

„Nee, mam.” Barbie belooft het grif. En dan pakt ze de badtas, haalt haar verrassing eruit en begint alles voor moeder uit te stal-

len. De sinaasappels, de appels, de noten, de snoepjes, de koekjes, en koeken, het rolletje dubbel-zoute drop.

„Kind, kind,” zegt haar moeder dan weer. „Wat veel, wat veel. Veel te veel. Is dat werkelijk allemaal voor mij?”

Barbie knikt trots. „Verdiend met zingen gisteravond. Op Sint-Maarten. En niets ervan weggegeven of opgegeten.”

Nu moet haar moeder haar nog eens knuffelen.

En dan staat vader opeens in de kamer. En Edu. En Toos.

Moeder en Barbie hebben het korte klopje op de deur niet gehoord. En ze hebben de deur al evenmin horen of zien opengaan, die twee. Maar nu wordt het me daar in die ziekenkamer een omhelzerij! Nee, maar. Moeder krijgt natuurlijk van alle drie een pakkerd. Maar Barbie ook. Zelfs Edu slaat z'n armen om haar heen en zoent haar dat het klapt, op allebei haar wangen. Maar daarna trekt hij de dikste rimpels in z'n voorhoofd die hij er maar in kan maken. En met een stem die hij zo boos mogelijk probeert te laten klinken, zegt hij: „Lelijke apekop. Ik ben nog mal ook om je een kus te geven. Ik had je over m'n knie moeten leggen en je een flink pak voor je je-weet-wel moeten geven. Daar dan. Ons zo in de penarie te laten zitten. Een hele middag maar even. En ik vertel je dat die middag lang geduurd heeft. Ijselijk lang. Maar wacht maar, meisje. Je houdt het te goed. Ik krijg je nog wel.” Maar z'n ogen lachten.

En daarom wordt Barbie ook helemaal niet bang van z'n boze stem en voor z'n dreigementen. Ze danst om hem heen en roept: „Nietes. Nietes.”

Mevrouw Smid – haar bezoek is ondertussen vertrokken – kijkt glimlachend naar haar. Wat heeft die kleine Barbie een schik.

Maar vader en moeder en Toos zeggen tegelijk geschrokken: „Stil, Barbie. Niet zo druk. Je bent hier in een ziekenhuis!”

O ja, natuurlijk. Dat vergat Barbie even helemaal. Maar ze is ook zó blij. Alles is nu ook zo fijn. En nu zijn ze ook nog alle vier tegelijk bij mamma. Dat is nog nooit gebeurd. En dat mag natuurlijk niet ook.

Opeens kijkt ze even schichtig naar de deur. Als die strenge, kwaje zuster nu maar niet net komt en twee van hen naar de gang stuurt. Want dan is zij natuurlijk één van die twee. En dat is dan ook eerlijk. Want zij is nu al een hele poos alleen bij mam geweest. Maar toch . . .

Maar de kwaje, strenge zuster komt niet. Nee, er komt juist een heel aardige. Ze praat niet over: te veel bezoek. Ze groet hen allemaal heel vriendelijk. En ze draagt een blaadje in haar hand met een kop soep erop. Daarmee loopt ze regelrecht naar Barbie. „Alsjeblieft, Barbie. Die is voor jou.”

Het volgende ogenblik zit Barbie, helemaal beduusd, met de kop soep in haar handen. Verrukkelijke tomatensoep is het. Hoe kan dat nu toch? Komt dan alles uit wat ze zich onderweg heeft voorgesteld? Ze vergeet, van louter verrassing en verbouwereerdheid, gewoon om de zuster te bedanken.

Toos wil daar wat van zeggen. Ze schaamt zich voor Barbie.

Maar de zuster is haar voor en fluistert aan Barbie's oor: „Eet maar lekker op, hoor, kleine prul. Je hebt vast wel erge trek na die lange wandeling.”

„Nou.” Dat kan Barbie dan nog alleen maar zeggen. Al komt dat dan ook uit de grond van haar hart. Hoe weet die zuster nu . . . En dan eindelijk bedenkt ze dat ze haar nog moet bedanken. Maar dan is het te laat. De zuster is alweer weg. Even maar trouwens. Dan komt ze voor de tweede keer binnen. Nu met een groter blad met drie kopjes koffie erop. Ze geeft moeder Verweys een knipoogje en lacht, terwijl ze vader, Edu en Toos presenteert: „Voor de schrik.”

Nee, maar. Het is geweldig. Vader Verweys weet gewoon niet hoe hij de zuster bedanken moet. Hij heeft haar daarmee op de gang alleen maar in het kort verteld wat er gebeurd is en waarom hij zo laat is en nu . . .

Barbie geniet van haar soep. De anderen van hun koffie. Moeder haalt een trommeltje uit het kastje naast haar bed en presenteert er een koffiekoek bij. Lekker. En dan opeens verzucht Toos:

„Dat het in een ziekenhuis zo oergezellig kan zijn . . .”

Twee dagen later is er post voor Barbie. Een krant nota bene. Wat moet Barbie nu toch met een krant? Maar als ze het adresbandje er afgehaald en 'm opgevouwen heeft, begrijpt ze het gauw genoeg. Want middenin is een rechthoek van dikke, rode strepen getrokken. En in die rechthoek staat met grote, vette letters: Meisje (9 jaar) liep bijna 10 uur om haar moeder weer te zien.

En daaronder, met gewone letters:

In het gezin van de familie Verweys in de Mr. Brongerslaan te B. heeft gister grote ongerustheid geheerst, zo heeft de politie bekendgemaakt. De negenjarige Barbie, die 's morgens tijdig op weg naar school was gegaan, kwam om twaalf uur niet thuis. Bij informatie door haar vader bleek dat het kind in het geheel niet op school was geweest. Onmiddellijk . . .

Vader, Edu en Toos lezen over haar schouder mee. Nee maar, is me dàt even wat. Het hele avontuur van Barbie staat in de krant.

Het is nog een heel stuk. Gelukkig kan Toos het niet laten het hardop te lezen. Barbie wil het niet weten, maar dat vindt ze erg fijn, want zelf kan ze het zo vlug niet. Met wangen, rood van opwinding, volgt ze het. Maar zodra Toos het laatste woord heeft gelezen, vliegt Barbie met de krant naar de burens. Klaas Peter en Epke moeten het toch zeker ook lezen. En hun moeder. En misschien vindt Hedwig het ook wel leuk. En de juffrouw op school. En de kinderen van haar klas. Per slot staat er niet alle dagen een verhaal over je in de krant. O zo.

Diezelfde dag moet de loopjongen van banketbakker Pruntel in de stad twee dozen wegbrengen. In allebei zit een prachtig opgespoten slagroomtaart. En ernaast ligt een klein envelopje met een kaartje erin, waarop de vrouw van de banketbakker geschreven heeft: „Nog eens heel hartelijk bedankt voor alles.

Barbie". Dat heeft vader zo besteld. Diezelfde woensdagavond nog. Per telefoon. De ene gaat naar het ziekenhuis. Die is voor de aardige zuster van de soep en de koffie. De andere naar het huis van de jonge agent, die Barbie eigenlijk gevonden en zo goed voor haar gezorgd heeft.

Maar krijgt die oudere agent dan niets? Die is toch ook zo aardig voor Barbie geweest. En die heeft haar vader nog wel dadelijk opgebeld.

Wat dacht je? Natuurlijk krijgt die wat. Ook zo'n verrukkelijke slagroomtaart. Maar die ontvangt hij precies één dag later dan de anderen. Want . . ., daar moet niet alleen een klein enveloppe bij worden afgegeven, met een door mevrouw Pruntel geschreven kaartje erin, net als voor die andere twee. Nee, ook nog een grotere enveloppe. Met een vel echt schrijfpapier erin. Maar dat papier moest Barbie eerst volschrijven. En dat kon zo gauw niet natuurlijk. Daarom moest hij een dagje langer wachten.

De oudere agent schudt z'n hoofd als hij die mooie taart ziet en leest wat op het kaartje staat. En hij zegt: „Och, och, dat is toch zeker veel te erg. Dat was nu echt niet nodig geweest.” Net als de zuster en de jonge agent. En hij denkt: Ik heb toch gewoon m'n plicht gedaan. En ook nog graag. Het was, met al haar onnadenkendheid, toch zo'n lief en zo'n dapper klein ding, die Barbie.

Dan maakt hij de brief open. En dan begint hij opeens hartelijk te lachen. Want daarin heeft Barbie op haar allermooist geschreven:

Ik zal niet weer spijbelen.

Ik zal niet weer weglopen.

Ik zal mijn vader en Edu en Toos niet weer in ongerustheid laten zitten.

Telkens weer. Het hele blad vol.

De agent lacht maar. Prachtig. Prachtig. Dit moet hij z'n collega laten lezen. Die kleine Barbie. Nu heeft ze toch nog strafregels geschreven. Uit zichzelf. Zo'n guit.